

Wilhelm Busch

Hai să vorbim despre...

Wilhelm Busch

Hai să vorbim despre ...

Scurte povestiri
Volumul II

EDITURA
LUMINA LUMII
1996

Titlul german:

Wilhelm Busch, Man muß darüber sprechen,

© Quell-Verlag Stuttgart

© Traducerea românească: Hai să vorbim despre...

Editura Lumina lumii, Kornthal, Germania 1996

Toate drepturile rezervate

Cuprins

Caută ceva, ce nu găsesc.....	5
Cum a ajuns cineva să înțeleagă adevărul.....	8
S-a deschis o ușă.....	10
Dar - Cristos trăiește!	14
Cartea vieții.....	17
Ora târzie din noapte	21
La o parte cu acest Dumnezeu!	24
O poveste despre cornuri	28
Realitatea	34
Siguranța credinței și credința autoritară	36
Ori de câte ori ați făcut.....	39
Conștiința... of, da, conștiința!	41
Ce păcat!	44
Pe o șosea din Polonia	47
Vin din nou sărbătorile!	50
Debora în adăpostul antiaerian.....	52
Sinagoga.....	56
Și totuși, Crăciun!	60
Mătușa Regine.....	62
Peste zece ani...!	64
Dezrădăcinații.....	71
Dumnezeu este de vină pentru toate!	80
Mult timp!.....	84

Caută ceva, ce nu găsesc...

Este uimitor cum se fixează în memorie diferite impresii din copilărie, în timp ce adesea evenimentele mari mai recente par să se fi șters din memorie.

Astfel, îmi amintesc că, pe când eram un puști de-o șchioapă, mi s-a permis să-l însoțesc pe tata la un drum în oraș. Drumul trecea peste o punte îngustă care traversa șinele de tren. A fost grozav de emoționant, pentru că scândurile aveau spații între ele. Printre ele, jos de tot se puteau vedea șinele strălucitoare.

Tata a mers înaintea mea și eu mi-am luat în dinți mica inimă tremurândă și înfricoșată. Am avut tot mereu senzația că voi cădea printre scânduri și mă voi prăbuși.

Și apoi a venit nenorocirea. A venit sub forma unei locomotive care făcea un zgomot înspăimântător. Atunci m-am pierdut cu firea. Trebuie că a fost comic, cum am strigat deodată după ajutor din mijlocul aburilor.

Dar atunci m-a apucat mâna tare a tatălui meu. Istoria este veche, de vreo cincizeci de ani. Și - după cum am spus - am fost atunci un puști atât de mic, încât abia dacă îmi mai amintesc ceva din vremea aceea. Însă fericirea nesfârșită pe care am simțit-o pentru mâna puternică, salvatoare a tatălui meu este atât de prezentă, de parcă totul s-ar fi petrecut ieri.

Cât de adesea a intervenit mai târziu mâna salvatoare a Mântuitorului meu în viața mea, atunci când zbuciumul vieții a vrut să mă facă să disper!

În mod sigur, nu a fost după mult timp când s-a petrecut cealaltă întâmplare care trebuie povestită aici.

În orașul meu natal, carnavalul era în toi. Ca preot credincios parohiei lui, tatăl meu suferea cumplit în sufletul lui. Ulterior, a resimțit urmările cutremurătoare ale acelor zile de petrecere, căci oamenii săraci și-au amanetat paturile, ca să poată să petreacă și ei.

A fost în miercurea din săptămâna patimilor. Tata m-a chemat:

- Vino, ai voie să mă însoțești într-un drum! Era încă dis-de-diminează.

Ici și colo se mai vedeau pe străzi urmările bețiilor din noaptea precedentă. Drumul nostru a trecut și prin parcul care, în orașul meu natal, era amenajat pe versantul unui munte. Era frumos acolo. Și încă mai văd și acum cu ochii minții pomii și tufișurile în prospețimea dimineții.

Drumul urca în serpentine spre munte. La fiecare cotitură, sub câte un pom mare, era câte o bancă, de unde se putea admira o panoramă splendidă asupra văii.

Am urcat încet. Am ajuns din nou la o astfel de curbă. Și acolo - ne-am speriat o clipă -, pe bancă ședea doi tineri: el, încă în costum de arlechin; ea, îmbrăcată într-un costum strălucitor. Ah, arătau atât de jalnic în această diminează frumoasă! Pe fețele celor doi se vedeau urmele unei nopți de beție. Acești tineri trecuseră probabil deja prin toate abisurile păcatului!

Ei bine, eu eram un puști de-o șchioapă, care nu am înțeles prea multe. Însă ceea ce mi-a sărit în ochi deja atunci, a fost aceasta: pe aceste fețe se vedea o tristețe nesfârșită, o deznădejde profundă. Ce fețe lângă costumele acelea de clovni!

Nu este de mirare că ne-am oprit amândoi uimiți. Dar tata și-a revenit repede și a mers tăcut mai departe. Și eu m-am luat după el, atât cât mă țineau piciorușele mele. Atunci am avut senzația că a trecut pe lângă mine ceva nespus de îngrozitor.

Abia am trecut de tufișul care ne-a ascuns privirilor celor doi, când tata s-a oprit să asculte. Atunci am auzit și eu - cei doi cântau un cântec. Suna atât de ciudat, că m-au trecut fiorii.

Atunci am auzit pentru prima dată acest cântec pe care mai târziu l-am cântat adesea. Oare de unde au știut cei doi cântarea? Poate că proveneau din niște familii evlavioase. Sau poate au învățat-o în cadrul unui serviciu divin pentru copii, pe când viața lor nu a fost încă atât de nespus de murdară.

Am trăit toată această întâmplare cam uimit. Și când tata a plecat tăcut mai departe, da, într-o tăcere cutremurătoare, am pornit mâhnit după el. Eram doar prea mic ca să înțeleg ceva. Mi s-a părut numai că în fața mea s-au căscat niște abisuri.

Însă mai târziu, când am învățat eu însumi această cântare, am înțeles ce a simțit tatăl meu. Cântarea spune așa:

„Am trecut prin lume
Și lumea este frumoasă și mare.
Și totuși dorul din mine
Mă trage departe de pământ.
I-am văzut pe oameni
Cum caută din zori până în noapte;
Lucrează, și vin, și se duc,
Și viața lor e muncă și trudă.
Caută ceva, ce nu găsesc,
În dragoste, și onoare, și noroc.
Și vin împovărați de păcate
Și mulțumiți înapoi.
Există odihnă
Pentru biata inimă obosită;
Strigă tare în toate zărilor:
Aici este alinată durerea!

Toți, de departe, de-aproape
Găsesc odihnă
În rănile Mielului lui Dumnezeu
De pe crucea de la Golgota.“

Uneori - fără nici un motiv - îmi amintesc de cei doi tineri. Și mă întreb dacă acești rătăciți în deșertul lumii au găsit drumul înapoi acasă, despre care au cântat atunci?

Cum a ajuns cineva să înțeleagă adevărul

Trenul a intrat zgomotos în gară. Tânărul student și-a împachetat încet valiza și a coborât. S-a îndreptat încet spre ieșire. Preț de o clipă, s-a uitat de jur împrejur. Apoi a intrat încet în oraș. Nu, nu se grăbea, deși acasă îl așteptau mama și surorile lui.

Gândurile lui au început să roiască: cu totul altfel au fost lucrurile înainte! Atunci nu a știut cum să iasă mai repede din gară. A sărit în caleașcă - direcția: cartierul frumos unde locuiau părinții! Acolo, vila aceea drăguță era casa părintească. Se dădea jos din caleașcă încă din mers. Și dădea buzna direct la poartă! Atunci veneau chiuind surorile. Și mama! Și tata, acest tată minunat! Și apoi venea Crăciunul, cu toată strălucirea și bucuria lui. Da, așa a fost pe vremuri.

Mergea adâncit în gânduri. Drumul era lung. Și nu avea la el nici măcar acei câțiva bănuți pentru tramvai.

De fapt, bănuți nu este cuvântul potrivit. Era doar perioada grea a inflației, în care chiar și numai o călătorie cu tramvaiul costa câteva mii de lei.

Ah, toate se schimbaseră! Studentul nostru s-a îndreptat abătut spre partea de nord a oraşului. Acolo îl aştepta acum o casă mare şi mohorâtă. Acolo locuia mama, în nişte condiţii îngrozitoare.

Cât de repede s-au schimbat toate! Tatăl murise brusc. Inflaţia a dus la pierderea averii. Au fost nevoiţi să plece din frumoasa lor casă.

- Totul ar fi suportabil dacă ar mai trăi tata, tatăl nostru puternic şi vesel, s-a gândit studentul, în timp ce mergea pe străzi tot mai mohorâte şi mai triste. Dar aşa - nu putem - să sărbătorim Crăciunul! Nu aşa! Fără tata! Şi fără bani! Şi fără un brad de Crăciun! Şi fără cadouri! Nu, aşa nu se poate sărbători Crăciunul!

Merge încet. Nu se grăbeşte. Dar, în cele din urmă, ajunge totuşi în faţa casei mari şi mohorâte. Aici se miră pentru prima dată că nu a venit nimeni să-l aştepte.

- Ei da, se gândeşte el, ele nu mai au nici o nădejde în viaţă!

Şi apoi urcă scările. Mama locuieşte sus de tot.

- Mama mea dragă, biata mea mamă! se gândeşte la etajul întâi.

Apoi urcă mai departe.

- Nici nu ar fi trebuit să vin. Numai mă umplu de amărăciune, se gândeşte la etajul al doilea.

Apoi urcă mai departe. La etajul al treilea se opreşte din nou.

- Este Ajunul Crăciunului! se gândeşte amărât. Urcă mai departe. Câteva trepte - apoi se opreşte. Deasupra lui se aude o cântare: veselă, cristalină, cerească.

Acolo sus sunt mama şi surorile. Şi ele îi cântă în în-
tâmpinare:

„De ce să mă-ntristez?

Doar îl mai am pe Cristos.

Cine mi-L va lua?

Cine-mi va fura cerul
Pe care mi l-a dat Fiul lui Dumnezeu
Prin credință?“

Tânărul student stă nemișcat. Nu este o fire prea sensibilă. A trecut prin războiul mondial, ca mic copil. A luptat ca partizan după război. Dar acum îi curg lacrimi pe obraji, lacrimi de bucurie!

Trăiește ceea ce au trăit păstorii de pe câmpiile Betleemului. Și aude vestea îngerilor:

- Astăzi vi s-a născut un Mântuitor!

Și înțelege: această veste face parte din Crăciun. Toate celelalte pot să treacă sau să lipsească. Dacă Mântuitorul este aici, atunci este Crăciun, strălucire, și bucurie, și slavă. - Și se aruncă chiuind în brațele mamei.

S-a deschis o ușă

Cât timp a trecut de fapt de atunci - lăsați-mă să socotesc! Ah, de fapt nu mai contează câți ani au trecut de atunci. În orice caz, a fost aproape imediat după primul război mondial... Cine a trăit în vremea aceea știe că oamenii nu au fost atunci atât de amorțiți și de obosiți, ca după cel de-al doilea război mondial. Nu! În vremea aceea au ținut cu patimă și cu fanatism la ideile politice.

Deci, a fost în vremea aceea, când am fost trimis cu frumosul titlu de preot asistent în cartierul muncitoresc al unui oraș industrial. Dacă titlul se înțelegea corect, atunci el însemna că eram un predicator care trebuia să fie ajutat. Și așa a fost efectiv.

La ce mi-a folosit faptul că am trecut printr-un război? Și nici faptul că am studiat teologia nu m-a ajutat prea

mult! Căci această populație întărâtată din Westfalia, care era deja din fire cam încăpățânată, făcuse front comun împotriva preotului și a Evangheliei.

La biserică nu venea nimeni. Așa că am început să fac vizite prin case în cursul dimineții. Însă, deoarece bărbații erau la fabrică și le găseam acasă numai pe femei, oamenii își băteau joc:

- Ia te uită! Popa ăsta n-are curaj să dea ochii cu bărbații!

Prin urmare, am început să fac vizite seara, când bărbații erau acasă. Câteva zile, frontul comun a fost complet dat peste cap. După aceea, au strâns din nou rândurile împotriva mea. S-a dat parola:

- Nici un bărbat nu are voie să vorbească cu popa!

A fost îngrozitor! Am mers din locuință în locuință. Cu femeile au existat discuții scurte, neîmbucurătoare. Bărbații erau și ei prezenți, rânjeau și tăceau. Nici un salut! Nici o strângere de mână! Se uitau prin mine, ca prin aer.

Adesea am urlat de mânie și de rușine când mă întorceam din drumurile mele în cămăruța mea singuratică. Uneori însă am și râs și i-am admirat pe bărbați, care rezistau cu atâta tărie. Da, atunci am învățat să respect firea oamenilor din Westfalia. Și mi-am spus:

- Dacă Cuvântul lui Dumnezeu va reuși să intre aici, atunci se va întâmpla ceva minunat.

Așa s-au petrecut lucrurile! Isus a învins. Și a luat ființă o parohie care mai este încă și azi înfloritoare.

Încet, foarte încet s-au deschis ușile.

Vreau să povestesc o întâmplare din zilele acelea în care frontul a început să se clatine:

- Intră! a strigat cineva când am bătut la ușă.

Deschid timid ușa: o cameră mare cu mulți oameni. Văd și acum scena clar înaintea ochilor: mama stă lângă

cuptor și coace ceva. Lângă ea se află tatăl, un muncitor bătrân, în genunchi, punând lemne pe foc. În mijlocul camerei, un tânăr. Și-a pus un lighean pe un scaun și face baie. În jurul mesei mai stau câțiva tineri. Copii, gineri, nurori? - nu știu! Sunt și copii foarte mici prin jur. Pe scurt - o adunare respectabilă de oameni.

- Bună seara! strig în mijlocul acestui balamuc. Tatăl își ridică privirea:

- Ah, popa! I se răspunde cu râsete. Și din acel moment, pentru ei devin aer. Mă adresez femeii. Se preface că este surdă. Ea a fost ultima mea speranță.

O situație cumplită! Să ies în râsetele lor? Imposibil! În inima mea strig neîncetat:

- Doamne Isuse! Ajută-mă acum!

Și El mă ajută. Privirea îmi cade asupra unui tânăr care șade în colț cu o ghitară în mână. Mă îndrept spre el:

- Știi să cânti?

- Ba! mormăie tânărul. Și inima mea chiuie. A fost totuși o vorbă omenească.

- Dă-mi-o mie! Vreau să-ți arăt câteva acorduri! Îi smulg hotărât instrumentul și cânt câteva acorduri. Se uită plin de interes la degetele mele. Și eu sunt cât se poate de fericit că nu am dat peste un pian. Nu aș fi știut ce să fac cu el. Dar cu ghitara m-am descurcat întotdeauna destul de bine.

Începe cursul. Le întorc tuturor spatele și îi explic tânărului:

- Vezi, ăsta este acordul do-major. Este foarte simplu. Cu ăsta poți să acompaniezi deja o mulțime de cântece!

Îi demonstrez. Ia instrumentul, încearcă și el. Nu merge. Îi mai arăt încă o dată.

- Acompaniați cu asta un cântec? mă întrebă.

- Desigur! Și îi cânt „Vine, vine primăvara...”

Se miră. Încearcă și el...

Observ că în spatele meu s-a făcut o tăcere adâncă. Toți ascultă încordați. Dar nu îndrăznesc să mă întorc. Simt numai privirile lor în spate - ca pe niște flori.

Acum se descurcă destul de bine. Pentru mine, a venit timpul să ajung la mesaj.

- Să-ți mai cânt o dată un cântec? îl întreb.

Dă din cap. Acuma-i acum!

Iau ghitara, o acordez. Și apoi cânt. Nu prea frumos, oh, știi prea bine că vocea mea sună foarte răgușit. Dar acum nu se pune problema cât de frumos cânt. Acum este vorba numai de text:

„Minunatul Domn Isus,
Stăpânul lumii,
Fiul Mariei și al lui Dumnezeu!
Pe Tine vreau să te iubesc,
Pe Tine vreau să te onorez,
Tu, bucuria și cununa sufletului meu...”

În cameră domnește acum o liniște mare. Încă mai sunt cu spatele către ei și nu pot să văd ce fac. Dar - este liniște!

Așa că îndrăznesc să cânt și a doua strofă. Și apoi strofa a treia și a patra. Nu mă întrerupe nimeni.

Cânt strofa despre tinerețea frumoasă:

„Ea trebuie să treacă, să moară
Numai Isus trăiește veșnic.”

Încă nu spune nimeni nici un cuvânt. Inima mea este atât de plină de bucurie. Am știut: chiar dacă se unesc cu toții împotriva popii și a bisericii lui - Numele lui Isus este o putere în fața căreia trebuie să se plece și inimile împietrite.

În spatele meu este atât de liniște, de parcă ar aștepta cu toții încă o strofă. Deci, cânt:

„Când voi muri într-o zi,
Ca să nu putrezesc

Vreau să mă încredințez în mâna Ta!
Când inima mi se va opri,
Voi spune atunci:
Isuse, ia-mi Tu sufletul!“

Toți ochii din cameră mă privesc. Toți au ascultat ne-mișcați. Tatăl respiră adânc:

- Un cântec frumos! spune el.
- Da! Și un cântec important! răspund eu.
- Cum adică important? întrebă puțin nesigur.
- Să vă explic! Dar mai întâi trebuie să-mi dați un scaun! Nu merge chiar atât de repede!

Este ca o minune. Stau apoi la masă cu acești oameni. Și ei mă ascultă când le explic că nu sunt propagandistul unei concepții despre lume și viață; însă că Dumnezeu, prin Domnul Isus, a făcut ceva mareț pentru ei...

Și încet, foarte încet se deschide din nou o ușă, care a fost mult timp închisă.

Dar - Cristos trăiește!

Tânărul țăran din curtea pustie a făcut ochii mari.

- Vreți să vă lăsați bicicletele la mine? Sigur că se poate! Dar - spuneți-mi! - ce se petrece, de fapt? În șura mea sunt deja aproape o sută de biciclete. Și - vedeți! - acolo mai vine încă un grup!

S-a uitat de-a lungul șoselei ude de ploaie. Ploaia mărunță cădea cu zgomot surd. Nu se putea vedea prea departe. Vântul ne aducea frânturi din cântecul pe care-l cânta grupul care se apropia.

- Aștia vin pe jos! a spus țăranul. Au și un steag. Așa o ține deja de câteva ore. Și toți urcă spre munte, spre

Schwedenschanze... A arătat spre un vârf ascuns în ceața Pădurii Teutonilor.

- Veniți cu noi! l-am invitat, în timp ce am dus bicicletele în șură. S-a gândit o clipă, s-a dus în casă și s-a întors îmbrăcat cu o haină.

- Acum putem să plecăm! a spus râzând. Sunt curios!

În timp ce urcam muntele pe cărări mici și abrupte, i-am povestit că tineretul evanghelic a transmis tuturor cercurilor de tineri parola: Ne întâlnim la Schwedenschanze în sâmbăta dinaintea Paștelui pentru discuții și un foc de Paște! Acest mesaj a fost transmis numai din gură în gură. Și tinerii de toate convingerile se îndreaptă acum spre locul de întâlnire.

- Da, - dar - pe vremea asta?! a spus el puțin mirat. Am văzut bine că unii veneau de departe.

Am râs. Erau vremurile de după primul război mondial, în care exista printre tineri o mișcare ciudată și minunată. Au găsit un nou mod de viață prin călătorii și tabere. Și prin voința fermă pentru adevărul lăuntric, prin noul stil de viață și prin respingerea vechii lumi degradate te înțelegeai de mii de ori mai bine cu tinerii de alte convingeri, decât cu bătrânii din propria tabără.

Cu aceste discuții am ajuns în vârful golaș la Schwedenschanze. Ne-au întâmpinat strigăte vesele. Vântul biciuia steagul cercetașilor, al tineretului evanghelic, al grupărilor socialiste, al lăncierilor, al breslașilor - și a multor altora adunați acolo în acele vremuri zbuciumate.

Și apoi ne-am așezat sub niște pomi bătrâni. A început discuția. Am uitat de furtună, de ploaie, de umezeală și de ceață.

Lumea nouă! Despre asta era vorba! Și noi, creștinii, am spus că trebuie să se pornească de la premisa că mâine este ziua învierii lui Isus. Prin acest eveniment a început lumea nouă. Fără Domnul Isus cel viu, toate dorurile

noastre ar trebui să piară din nou în cele vechi. Am mărturisit aceasta din experiența noastră cu Isus, fără să bănuim în ce mod groaznic ne va da dreptate viitorul.

Nu mai știu câte s-au mai spus în noaptea aceea dinaintea Paștelui. Numai concluzia discuției mi-a rămas întipărită pe veci în minte. Fuseseră aprinse făclii. Și, la lumina flăcărilor, s-a ridicat un tânăr agitat și a strigat:

- Să terminăm cu creștinismul! A avut timp două mii de ani să înnoiască lumea. Și ce s-a întâmplat? În numele lui au fost omorâți și martirizați oameni! În numele lui s-a clădit o lume de fățarnicie! Să terminăm cu el! Trebuie să vină ceva nou! Creștinismul este mort! Creștinismul este mort!

Dintr-o dată a apărut lângă el un tânăr blond din Westfalia. Îl mai văd și acum în fața mea, cum îi bătea vântul prin păr. Cu o mișcare hotărâtă din mână i-a cerut celui-lalt să tacă. Și apoi a strigat - și în vocea lui a existat o bucurie nesfârșită:

- Bine! Se poate! Se poate ca creștinismul să fie mort!
Dar - Isus Cristos trăiește!

Dintr-o dată s-a lăsat o tăcere adâncă peste sutele de tineri.

Apoi, cineva a strigat cu voce cristalină:

- Și acum, focul de Paște!

Am alergat la grămada imensă de lemne. Lemnul era ud și focul nu s-a aprins prea ușor. Dar apoi s-a înălțat cuprinzând crăcile.

Și în timp ce furtuna biciuia focul, am cântat din toată inima:

„Tu ai aprins în această lume un foc
Și dreapta Ta sfântă îl mai ocrotește încă.
Așa arde pe ici și pe colo
În ciuda vântului și-a apei;
O, întetește jarul, să sară scânteii,

Fă ca și-n noi să ardă focul Tău,
Să ardă inimile noastre!
Azi aprindem un foc
Și-ți închinăm Ție această noapte;
Ne bucurăm ca niște copii
Că ne-ai adus lumina.
O lumină din lumea Tatălui nostru
Ai fost pus să fii în noaptea noastră...”

A fost cu mult trecut de miezul nopții când am coborât muntele cu tânărul țăran. Ploaia se oprise. Deasupra noastră străluceau stelele.

Nu am mai spus nimic. Numai de foarte departe se mai auzea cântecul unui grup care mergea peste creastă spre casă. Am cântat încet împreună cu ei:

„Împărăția este a Ta,
Doamne Isuse Cristoase,
Împărăția pentru care Te rugăm...”

Cartea vieții

Era una din acele străzi triste, cum se pot vedea peste tot în ținutul Ruhr: șiruri nesfârșite de locuințe de închiriat cu aspect dezgustător, înnegrite de funinginea care se revărsa din nenumărate hornuri, - tramvaie zgomotoase, - camioane care trec clătinându-se peste șoseaua proastă, - cârciumi, din care răsună strident muzica de la radio - și printre toate acestea: Oameni! Oameni! Înghesuiți! Cu fețele brăzdate de necazurile vieții.

Și copiii! Cărdurile de copii! Se joacă nepăsători și reușesc să găsească în acest mediu trist același paradis al copilăriei, ca al altora de pe cele mai frumoase plaiuri.

Câțiva băieți aproape că mă trântesc la pământ. Vin tocmai bine. Sunt abia de scurt timp în acest oraș și nu cunosc încă bine cartierul. Acum trebuie să vizitez un bolnav, care locuiește pe Câmpia soldatului. Unde o fi oare Câmpia soldatului? Atât cât pot să văd cu ochii: nicăieri un petec de verdeață!

Așa că îl opresc pe băiatul care s-a lovit de mine în focul jocului:

- Știi unde este Câmpia soldatului?

- Oh, astea sunt barăcile din spatele vechiului cimitir.

- Dar unde este vechiul cimitir? Nu poți să-mi arăți drumul într-acolo?

Se uită spre prietenii lui. Aceștia s-au apropiat curioși.

- Veniți și voi? îi întreabă. Și ajung să cunosc aici din nou puterea turmei. Dacă ceilalți vor spune nu, nimic din lumea aceasta nu-l va putea determina să-mi arate drumul. Dar am noroc: vin și ei. Așa am plecat mai departe - cu un alai impresionant de doisprezece băieți.

În mod sigur așteaptă ceva de la mine. Bine! Nu-i voi dezamăgi.

- Vreți să ascultați o poveste?

- Desigur! Puteți să începeți!

Și în timp ce ne croim drum prin zgomot și îmbulzeală, le povestesc întâmplarea din Biblie despre ucenicii care s-au aflat pe lacul Ghenezaret și au ajuns într-o mare primejdie, dar cum Domnul Isus, cu Cuvântul Lui puternic, a potolit furtuna.

Băieților le place să audă despre Isus. Și această istorie le-a plăcut atât de mult, încât au mai vrut să le spun una. Le-am povestit. Oamenii ne priveau enervați, mirați, zâmbind și chiar mânioși. Căci am fost nevoit să vorbesc destul de tare, ca să mă fac auzit în hărmălaia de pe stradă. Și, în orice caz, Numele lui Isus nu era un lucru obișnuit pe o astfel de stradă.

Între timp, am ajuns la cimitirul vechi. Aici am luat-o pe un drum foarte îngust de-a lungul gardului cimitirului.

Atunci, unul dintre băiți s-a oprit brusc și a spus mirat:

- Ce liniște este aici! A trebuit să zâmbesc: acești băieți de oraș nu observă când este prea multă gălăgie, ci când este liniște.

Ne-am oprit cu toții și am ascultat liniștea vechiului cimitir. Se auzea numai vântul foșnind în copaci. Și de departe, zgomotul străzii.

- Băieți! am spus, acum, aici în cimitir este foarte liniște. Dar va veni cândva o zi, când aici va fi multă viață și îmbulzeală.

- Când vor demola cimitirul! a explicat unul din băieți, care le știa pe toate.

- Nu! Nu la asta mă refer. Mă gândesc la ziua când va suna trâmbița care se va auzi și în mormânt. Și apoi le povestesc mesajul nemaiauzit al Bibliei, că morții vor învia; și că Domnul Isus a fost primul care a înviat deja. Băieții mă ascultă cu respirația tăiată.

- Și apoi? a întrebat unul.

- Da, vedeți, unuia dintre ucenicii Domnului Isus, Dumnezeu i-a arătat în mod minunat ce va urma apoi. Vreau să vă spun în cuvintele lui Ioan: Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel care ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.

Băieții m-au ascultat tăcuți. Dar este aproape de parcă aceste cuvinte ale Apocalipsei ar fi prea mari pentru ei. Trebuie să le explic pe înțelesul lor.

- Băiete, cum te cheamă? îl întreb pe unul.

- Pe mine? Mă cheamă Eduard.

- Deci, Eduard, fii atent. Deci, înaintea acestui tron se află o mulțime imensă. Sunt strigați pe rând, unul după altul. Deodată, un înger strigă cu glas puternic: Eduard! Și apoi, Eduard se află singur, singurel înaintea lui Dumnezeu. Și atunci, Dumnezeu îi spune puternicului înger Gavril: Uită-te să vezi dacă Eduard este scris în cartea vieții. Și îngerul întoarce pagină cu pagină în cartea cea mare și caută - mai întoarce o pagină - nimic! - caută mai departe - cealaltă pagină - iar nimic - și mai întoarce o pagină - și caută...

De emoție, băieții își țin răsufierea.

Și eu le povestesc mai departe. În timp ce le povestesc, ajung eu însumi să-mi dau din nou seama că, într-adevăr, întreaga noastră viață și întreaga istorie a lumii și a omenirii se îndreaptă cu pași grăbiți spre marea judecată a lui Dumnezeu și cât de în serios ne ia Dumnezeu, în cât fiecare va trebui să treacă prin judecată.

- Îngerul Gavril încă mai caută. Peste mulțimea imensă de oameni apasă o liniște adâncă. Deodată, îngerul Gavril strigă tare: Aici este scris Eduard în cartea vieții.

- Măi, să fie, ar fi meseriaș! spune Eduard ușurat.

Meseriaș - acesta este unul din acele cuvinte secrete ale băieților, pe care adulții nu le înțeleg de cele mai multe ori. înseamnă grozav, minunat.

- Da, Eduard, îi spun, ar fi meseriaș, dacă numele tău se va găsi odată în cartea vieții! Și vreau să-ți spun și cum se poate ajunge la aceasta: dăruiește-i numai toată inima ta Domnului Isus, despre care v-am vorbit. Atunci vei fi în siguranță... Dar văd deja acolo în față barăcile. Aceasta trebuie să fie Câmpia soldatului. Vă mulțumesc mult pentru că m-ați însoțit!

În timp ce băieții pleacă vorbind în gura mare, îmi amintesc vechea cântare:

„Scrie-mi numele
în cartea vieții
Și leagă-mi sufletul
În mulțimea celor
Care înverzesc în cer
Și trăiesc liberi înaintea Ta:
Atunci voi slăvi veșnic
Credincioșia inimii Tale.“

Ora târzie din noapte

Ciudat ce liniște poate să fie noaptea la ora două pe străzile marelui oraș, care sunt pline ziua de gălăgie! Casele sunt negre și tăcute. Lămpile strălucesc tulburi prin ceața deasă.

Înghețat, dau colțul în strada care duce la spital. În mijlocul nopții m-a trezit telefonul: un muribund cere un preot. Dintr-o casă se vede lumină. Voci care se ceartă tulbură liniștea nopții. Pentru ce nimicuri se ceartă oare? Și în spital, un suflet se pregătește să plece în veșnicie.

Mă minunez: ar trebui, de fapt, să fiu obișnuit cu moartea! Pe câți i-am văzut murind - pe câmpul de luptă și pe paturi de spitale! Dar - este și rămâne un lucru cutremurător, când Dumnezeu cel viu strigă:

- Omule, vino!

Trebuie să mă grăbesc! Ajung curând în fața clădirii mari. Portarul știe deja de mine și mă îndrumă spre secția respectivă.

Și acum intru în cameră. Pe pat, un bărbat încă tânăr. Soția lui stă agitată lângă el. Când mă vede, sare în sus:

- Domnule preot, dați-i repede soțului meu împărtașania!

Mă uit la pacient. Moartea i-a marcat deja fața. Bolnavul nu mai este conștient de sosirea mea.

Nu! Nu-l voi mai chinui pe bărbat cu ceremonia împărtașaniei. Dar sunt convins că muribunzii mai aud ce le spunem, chiar și atunci când trupul nu mai dă semne de comunicare. Și de aceea vreau să-l însoțesc pe om în veșnicie cu rugăciunea mea și cu un mesaj al harului.

Femeia îmi reține mâna:

- Domnule preot, repede! Dați-i soțului meu împărtașania!

O împing la o parte. Neliniștea ei este copleșitoare. Apoi, mă aplec peste bolnav și îi spun foarte rar cuvintele Bibliei:

- Sângele lui Isus Cristos ne curățește de orice păcat...

Ochii i se deschid încet și mă privește. Femeia mă prinde de mână:

- Repede! Împărtașania!

Dacă aș putea s-o liniștesc! O scot pe coridor și încerc să-i explic, că cererea ei este fără rost.

- Vedeți, soțul dumneavoastră suferă deja prea mult. Împărtașania numai l-ar chinui.

Izbucnește în plâns:

- Dar trebuie să fie fericit!

Ce să-i răspund la aceasta?

- Femeie! îi explic enervat, credeți că o ceremonie ar putea să ne scape de judecata lui Dumnezeu? Dacă soțul dumneavoastră îl cunoaște pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor și dacă crede în El, atunci este mântuit - chiar dacă nu se împărtașește acum. Și fără Isus -, nu mai ajută nici o împărtașanie!

Dar ea nu renunță! Îmi povestește cât de mult dorește soțul ei această ceremonie. Insistă...

Ah, am fost în vremea aceea un începător. La universitate, nimeni nu mă pregătise pentru astfel de cazuri. Neajutorat, am stat în cumpănă ce să fac.

Apoi, am cedat.

Am intrat în cameră. Am pregătit repede cele necesare. Bărbatul se trezise din cauza agitației. Liniștit și - mi s-a părut - conștient, știa acum ce se petrece în jurul lui.

- Acesta este sângele Meu, sângele legământului cel nou, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor. În ora aceea nespus de liniștită a nopții, aceste cuvinte mărețe au stat ca niște stânci ale mântuirii veșnice...

Infirmerul aștepta rugându-se în spate. Îl cunoșteam ca pe un creștin care credea din inimă.

Când am terminat ceremonia, bărbatul a căzut mulțumit înapoi pe pernă. Am părăsit camera împreună cu infirmerul. Soții trebuiau să fie acum singuri, ca să se pregătească pentru despărțire.

Dar - nu am plecat imediat. Infirmerul m-a atras într-o discuție. Și eu am acceptat cu plăcere. Aveam sentimentul că mai trebuie să urmeze ceva.

A trecut o jumătate de oră. Peste tot era liniște.

- Să ne uităm ce face bolnavul, am spus și am deschis ușa.

Atunci am văzut o scenă uimitoare: bărbatul stătea în pat în capul oaselor. Ne-a strigat râzând:

- Am trecut hopul. Mă simt mai bine! Și soția lui i s-a aruncat râzând și plângând la piept. Era uimitor. Dar de ce să nu se poată acest lucru? Mulți oameni, declarați muribunzi de doctori, aleargă sănătoși pe stradă. Și bucuria celor doi a fost de-a dreptul molipsitoare. Trebuia să te bucuri cu ei. Am luat mâna bolnavului.

- Cât sunt de fericit că pot să trăiesc aceste clipe.

Și apoi am fost profund mișcat de această schimbare a situației. A trebuit să mai spun ceva:

- Domnule, când v-ați aflat la porțile veșniciei, Domnul Isus a venit la dumneavoastră cu harul Său. Nu mai renunțați de-acum niciodată la acest Mântuitor.

Atunci, pe fața bărbatului a apărut un rânjete dezgustător - a fost ca o flacăra a iadului. Zâmbind batjocoritor, a spus:

- Ah, nu mai am nevoie de toate astea. Doar trăiesc din nou!

Cutremurat, am ascultat aceste cuvinte incredibile. Cuvintele mi s-au oprit în gât. Și în timp ce stăteam așa în fața lui, pacientul și-a dus brusc mâna la inimă și - a căzut încet pe spate. Mort!

Atunci, am alergat în noapte...

La o parte cu acest Dumnezeu!

Lângă gardul lung de scânduri stă un grup de bărbați. Ce s-o fi întâmplat acolo?! Probabil vreun bișnițar își vinde ceaiul de sănătate sau cravatele originale! Acești tipi știu să vorbească atât de frumos, încât întotdeauna se strânge în jurul lor un grup de curioși.

Vreau să trec mai departe - dar atunci observ: aici este vorba de ceva mai serios. Pe o mică movilă, pe care nu pot să o văd, stă un muncitor slab și le vorbește tovarășilor lui. Deoarece mă aflu pe cealaltă parte a străzii, aud numai frânturi din discursul lui:

- Exploatatori cu burți umflate... vile luxoase... copii flămânzi... salarii de mizerie... în șomaj... să aterizeze pe stradă...!

Mi se strânge inima. Asta de aici este o adunare politică. Există doar atâta mizerie aici la noi, în ținutul Ruhr. Și această mizerie are acum o voce sălbatică, plină de ură...

Deodată, tresar speriat. Vorbitorul m-a văzut și m-a recunoscut:

- Ha, iată-l și pe popa! strigă el. Veniți încoace! Trebuie să stăm de vorbă! Vreau să vă întreb ceva!!

Invitația nu sună foarte prietenos. Dar dacă nu ești sensibil, poți totuși să-i consideri cuvintele drept o invitație. Deci, mă îndrept spre mulțimea de oameni.

Bărbații îmi fac loc, trec prin mulțimea care se închide strâns în urma mea. Și apoi stau înaintea vorbitorului. Acum văd că stă pe o movilă de pământ. În plus, este cu mult mai înalt decât mine. Așa că trebuie să mă uit de-a dreptul în sus la el. Ei, unui preot îi prinde foarte bine dacă trebuie să asculte de jos în timp ce alții vorbesc de la amvon.

Și a început:

- Vă întreb pe dumneavoastră, pe dumneavoastră, reprezentantul lui Dumnezeu! Cum poate Dumnezeu dumneavoastră să privească în tăcere când se întâmplă atâta nedreptate...? Și apoi descrie locuințele mizerabile; grijile mamelor care nu pot să-și sature copiii; deznădejdea șomerilor care văd cum li se irosește ziua; jalea minerilor care-și distrug plămâni muncind din greu și care, încă în floarea vârstei, ajung să nu mai poată să muncească...

Și lângă toate acestea prezintă luxul patronilor, aroganța așa-zișilor oameni culți...

- Zi-i-nainte! mă gândesc. Este adevărat tot ce zici! Trebuie spus odată...

În mod evident, începe încet să-și dea seama că în lăuntru meu îi dau dreptate. Dar nu acesta este scopul discursului lui. M-a chemat aici ca dușman. Și acum îi vine desigur în minte cu ce poate să mă înfurie.

- ... Și la toate acestea, Dumnezeu dumneavoastră caraghios tace! Și biserica este numai un instrument în mâna exploatorilor. Oh, Dumnezeu dumneavoastră! Nici măcar nu există! S-o terminăm cu el!

Eu dau din cap.

- ... Ce, credeți că există cu adevărat un Dumnezeu? Atunci vreau să vă povestesc ceva! Deschideți-vă bine urechile! Deci, dacă Dumnezeu dumneavoastră există cu adevărat, atunci am să-l întâlnesc odată după moartea mea...

Dau numai din cap. Nu pot să fac mai mult.

- Deci, am să-l întâlnesc? Bine! Mă bucur deja! Am să mă îndrept atunci spre acest Dumnezeu și am să-i spun: Ai știut că copiii mor de foame în timp ce alții au totul și nu ai făcut nimic! Ai îngăduit războaie în care au suferit cei nevinovați și cei vinovați și-au salvat rânduindu-se averile! Ai tăcut în fața gemetelor, a nedreptății, a asupririi, a exploatării! Da, toate acestea le voi arunca în capul Dumnezeului dumneavoastră... Și, știți ce am să-i spun apoi? Am să-i spun: Tu, Dumnezeule! La o parte cu tine! Dă-te jos de pe tronul tău! Șterge-o...

Așa! Acum a reușit să mă înfurie și pe mine. Îl întrerup:

- Bine! Am să-i strig și eu acestui Dumnezeu: Dă-te jos de pe tronul tău! Șterge-o!

Dintr-o dată se face liniște. Vorbitorul se uită la mine mirat. Are probabil senzația penibilă că s-a înșelat cumva și că eu nu sunt preotul. Este de-a dreptul comic cât de uimiți sunt toți. Și cu aceasta, atmosfera s-a schimbat deodată, în așa fel, încât acum se poate discuta civilizată. Trebuie să folosesc o asemenea ocazie:

- Vedeți, un Dumnezeu, care să vă îngăduie să țipați așa la el, trebuie să fie un Dumnezeu caraghios. Nu! Așa un Dumnezeu nu există efectiv. Așa un Dumnezeu există

numai în capul dumneavoastră. Un Dumnezeu, care să vă permită să-i cereți socoteală, - un Dumnezeu, în fața căruia dumneavoastră să stați ca judecător și El ca acuzat - ... oh, nu! Un astfel de Dumnezeu există numai în niște minți foarte tulburate. Și atunci nu pot decât să spun: La o parte cu acest Dumnezeu! Trebuie s-o sfârșim o dată cu el!

- Dar - dumneavoastră sunteți preot, se bâlbâie puțin speriat vorbitorul.

- Desigur, asta sunt! Dar de aceea vreau să vă spun... - și ridic vocea, ca să mă audă toți - de aceea vreau să vă mărturisesc: Există un alt Dumnezeu, adevărat. Pe acesta nu-l trageți dumneavoastră la răspundere. Ci El ne va chema să ne judece. Și atunci vi se vor opri vorbele în gât! Nu există nici un Dumnezeu, căruia să-i puteți spune: La o parte cu tine! - Dar există un Dumnezeu sfânt, viu, adevărat. Și acesta s-ar putea să vă spună odată: La o parte cu tine!...

Ei bine, s-a ajuns la o discuție dură și aprinsă. Dar bărbaților le convine. Îi văd că mă ascultă. Și din aceasta îmi dau seama că nu sunt niște fanatici politici, ci niște bărbați apăsați de mari necazuri. De aceea pot să mai adaug câteva cuvinte:

- Nu înțeleg de ce vă murdăriți lupta pentru dreptate socială începând să vă luptați împotriva lui Dumnezeu. Cred, mai degrabă, că atunci când se cere dreptate, acest lucru se poate face numai în Numele lui Dumnezeu. Și prin aceasta, întreaga problemă primește, atât pentru cei care cer, cât și pentru cei care-i ascultă, un cu totul alt aspect.

Cu aceste cuvinte mă despart de ei și adunarea improvizată se destramă...

O poveste despre cornuri

*O luptă a concepțiilor diferite despre lume
și viață pentru un mic dejun*

Ploua torențial. Munții Sauerland-ului erau învăluiți în nori și ceață.

Însă cei 150 de flăcăi zdraveni, care mărșăluiau neobosiți în urma mea, cântau:

„... ploaie, vânt, râdem de voi...”

Era o adunătură pestriță și sălbatică. În gospodăriile singuratice, țăranii și-au zăvorât speriați ușile. Credeau probabil că a izbucnit din nou vreo revoluție.

Noi râdeam, căci eram într-o dispoziție foarte bună.

Acum povestirea mea s-a precipitat puțin. Căci cum pot să vă explic în câteva cuvinte, cum s-a ajuns la această călătorie minunată? Ar trebui să o luăm mai pe-ndelete și cititorul trebuie să aibă puțină răbdare:

A fost în anul 1931. Poporul german era divizat în nespuse de multe partide politice și cu diferite concepții despre lume și viață, antrenate într-o luptă plină de ură unele împotriva celorlalte. Și în acest timp, lipsurile creșteau zilnic. Numărul șomerilor crescuse enorm.

Într-o zi, am avut în fața mea un șomer. Fața lui oglindea o deznădejde disperată:

- Vedeți dumneavoastră! Dacă mă arunc acum în Ruhr, nu va rămâne nici un loc gol în urma mea. Toți se vor bucura că am dispărut. Atunci scapă de mine tata, care-mi spune în fiecare zi că sunt un măgar nefolositor. Și statul economisește ajutorul de șomaj. Știți cum este să fii absolut de prisos?!

Atunci am început să mă gândesc: mai există o categorie socială, care nu creează valori productive și care totuși nu cunoaște acest sentiment cumplit al lipsei valorii: sunt studenții. Ce-ar fi să-i transform pe acești șomeri în studenți? Ar fi, oricum, un ajutor spiritual! Desigur, ajutorul este neînsemnat! Dar întinericul nu trebuie să ne împiedice să ne aprindem micile lumânări.

Așa am înființat Universitatea pentru șomeri.

Aceasta a devenit o treabă frumoasă și veselă! Curând, în fiecare dimineață, în sălile marii Case a tineretului au început să se aduce cinci sute de bărbați sânguincioși pentru o muncă serioasă. Au existat grupe de engleză, franceză, matematică, agricultură, muzică, stenodactilografie, esperanto, jiu-jitsu, arhitectură și încă multe altele. Profesorii erau și ei șomeri.

Era de-a dreptul o plăcere să observi cum reveneau la viață acele suflete apăsate.

Însă, în fiecare săptămână, punctul culminant îl constituia ora de concepția despre lume și viață. La această oră participau toți studenții.

Ce tensiune nemaiauzită plana asupra acestei adunări! De fiecare dată începeam prin a propovădui Evanghelia timp de aproximativ două zeci de minute. Apoi urmau discuțiile.

Oh, aceste discuții! Englezii afirmă pe drept că noi, germanii, nu știm să discutăm. Aceasta este tăria și slăbiciunea noastră: ne lipsește obiectivitatea. Și acești tineri au participat cu entuziasm la discuții. Erau tineri comuniști, soldați din SA în uniforme maro, căștile de oțel și șoimi socialiști, nihiliști și creștini, nebuni și înțelepți, fanatici și cinici, atei și ucenici ai lui Isus, sectanți și idealisti.

Sala s-a transformat adesea într-un câmp de luptă. Și eu am fost nevoit să sar între ei ca un îmblânzitor de lei și

să le explic bărbaților agitați, că acum sunt studenți, deci că acum nu mai au voie să se lupte cu bâtele, ci cu armele minții. Atunci, atmosfera se destindea adesea printr-un hohot de râs.

Într-o privință, însă, erau toți de acord: Evanghelia era dată la o parte deja în primele trei minute. Bine, bine, preotul trebuie să vorbească așa! Dar treaba asta învechită nu înseamnă efectiv nimic! Și apoi urmau ideologiile politice! Învățătura lui Lenin! Învățătura lui Hitler! Principiile economice ale lui Silvio Gesell! Karl Marx! Sala mișuna de-a dreptul de expresii de specialitate, de idei mari, de soluții economice! Și eu stăteam acolo, mic și prost, cu Evanghelia mea simplă despre Mântuitorul păcătoșilor. Aici nu mai era loc pentru ea! Fiecare avea rețeta pentru salvarea lumii împachetată gata în geantă!

Și probabil că așa ar fi rămas lucrurile, dacă nu ar fi intervenit treaba cu cornurile. Și lucrurile s-au petrecut astfel:

Într-o zi, am hotărât să facem o excursie de două zile în ținutul Sauerland. În dimineața în care am vrut să pornim la drum, vremea a fost cam îndoielnică. Așa că au apărut numai o sută cinci zeci de băieți hotărâți.

A fost o călătorie de neuitat!

De când mă știu nu am mai văzut așa o ploaie torențială. Dar noi am fost hotărâți să ne punem planul în aplicare. Așa că am pornit din Hagen spre Letmathe. Minunata peșteră Dechen era uscată. Așa că ciudatele formațiuni de piatră au fost de fapt singurul lucru pe care l-am văzut în ziua aceea. Toate celelalte au dispărut în ceață și apă.

În cele din urmă, am aterizat cântând și uzi până la piele într-o cabană pentru tineret. Orice drumeț știe ce a urmat apoi. O harababură veselă! Hainele au fost uscate pe sobele aburinde. Și după cină ne-am adunat comod și puțin obosiți în jurul căminului. Tocmai când am vrut să

le povestesc despre o călătorie în America, a apărut un ucenic de brutar:

- Maistrul vă transmite salutări! Și vă întreabă dacă dorește careva cornuri proaspete mâine dimineață. Ar fi patru cornuri la o mie de lei.

Toți au căzut pe gânduri. Pot să le citesc pe frunte: O mie! Mulți bani pentru un șomer! Pe banii ăștia se pot cumpăra trei țigări! Dar cornuri așa proaspete și pufoase! Desigur! Dar - la micul dejun se va servi oricum pâine -

În cele din urmă, vreo cinci zeci s-au hotărât să comande cornuri.

Așa - acum puteam să povestesc! Atmosfera a devenit foarte plăcută. În cele din urmă am putut chiar să țin un scurt serviciu divin de seară. Atât de bună a fost dispoziția!

Când i-am știut pe toți în pat, am răsuflat ușurat. Comunistul dormea acum pașnic lângă nazist și viitorul cercetaș lângă bărbatul care plecase în excursie cu dungă la pantaloni - din care nu mai rămăsese din păcate nimic.

M-am dus în camera mea și am căzut într-un somn adânc. Atunci am visat că am nimerit într-o revoluție. Mulțimea de oameni alerga urlând pe străzi. Am deschis ochii. Eram treaz!

Afară se vedea deja lumină. Dormisem prea mult. Dar - ce-a fost asta? Revoluția era în mod evident reală: am auzit strigăte, bătăi sălbătice...

Așa cum am fost - în pijama - am năvălit afară din cameră și am văzut scandalul: pacea dulce de aseară dispăruse. Izbucnise o luptă: fiecare era împotriva tuturor celorlalți.

Cu greu am reușit să aflu ce s-a întâmplat: dimineață, ucenicul brutar a apărut cu cele două sute de cornuri. Aceste cornuri proaspete au răspândit un miros plăcut. Și - dimineața toate lucrurile arată altfel. Prietenii țigărilor

de cu seară s-au năpustit hotărâți asupra ucenicului și i-au smuls cornurile din brațe. Și mulți din cei care comandaseră cornuri cu o seară înainte au rămas cu buzele umflate. Desigur că nu le-a convenit acest lucru. Și atunci a început scandalul. Și pentru că tot a început bătaia, au ieșit la suprafață și toate celelalte tensiuni. Așa că s-au spălat toate rufe.

Înfățișarea mea adormită, apariția mea sălbatică, hotărârea mea, care m-a uimit chiar și pe mine (motivată de o mare disperare!), au atras treptat atenția și în cele din urmă m-am putut face auzit.

Am spus categoric:

- Să mi se aducă imediat toate cornurile. A urmat o mică luptă, o bătălie tăcută în inimile acestor tineri, cuvinte prietenoase la adresa mea - și apoi în fața mea a apărut un morman de cornuri.

Apoi a urmat întrebarea:

- Cine vrea, de fapt, cornuri?

Toți s-au anunțat că vor. Am dat ordine ca un general de armată:

- Mai întâi, fiecare primește un corn. Și apoi aduceți-l aici pe brutar!

Brutarul, speriat de moarte, a fost găsit pe undeva. În fața tuturor, i-am pus întrebarea decisivă:

- Sunteți în stare să ne faceți rost într-o jumătate de oră de 400 de cornuri? Era în stare! Lăudat să fie acest om destoinic!

Ah! Ce mic dejun pașnic! Și apoi am constatat cu mult entuziasm că între timp începuse o zi minunată: păsările ciripeau, soarele strălucea, florile erau în floare, vântul adia prin copaci. Lumea era totuși frumoasă!

Ne-am adunat sub un tei bătrân pentru un scurt serviciu divin de dimineață. Tovarășii mei duri considerau desigur acest lucru drept o pășărică a preotului lor. Dar, în

orice caz, omul se străduia mult! Și deci de ce să nu-l ascuți. La urma urmei, suntem toți oameni civilizați!

Cuminții de ei! Nu bănuiau ce îi așteaptă.

Am vorbit despre afirmația lui Isus: Iată, Eu fac toate lucrurile noi.

- Prieteni! am spus, cu un lucru suntem cu toții de acord: lumea trebuie să devină altfel. Da, ea trebuie să devină altfel! De jumătate de an aud în fiecare oră de concepția despre lume și viață că fiecare din voi are în buzunar o rețetă politică sau economică pentru acest lucru. Oh, am fost adesea uimit ce idei mărețe ați avut. Dar - acum sunt dezamăgit. Voi, cei care credeți că puteți să salvați omenirea cu ideologiile voastre, nu puteți nici măcar să împărțiți cornurile în pace! Ce să mai spun? Azi dimineață, în grupul nostru a fost la fel ca în lumea mare: bunuri au fost destule. Cu puțină bunăvoință, toți s-ar fi putut sătura. Și ce a urmat? Luptă și strigăte! Nu vă supărați pe mine: nu mai cred în ideologiile voastre. La ce sunt bune, dacă nu dau rezultate în astfel de situații minore!...

Tinerii ședeau în tăcere. Într-adevăr, erau cutremurați. Nici unul nu îndrăznea să spună ceva. Așa că am continuat:

- Și de ce s-a întâmplat așa? Pentru că fiecare s-a gândit numai la el. Inima voastră rea și egoistă v-a jucat o festă și a stricat totul...

Am văzut pe fețele lor că mi-au dat dreptate. Încă mai tăceau.

- Ați pretins întotdeauna că Biblia este o carte proastă, total depășită. Acum, vă spun: Biblia are dreptate! Căci ea spune: totul se schimbă atunci când inimile noastre se schimbă, când tu și eu suntem înnoiți, când suntem eliberați de egoismul nostru cumplit!...

A fost de fapt un serviciu divin minunat. Vântul de vară adia în frunzișul teiului bătrân și ciripitul păsărelor nu

ne-a deranjat. El accentua numai liniștea. Cel mai frumos lucru a fost însă această biserică: bărbați tineri, care începeau să întrezărească fragilitatea ideologiilor lor, care până atunci li se păruseră a fi soluția pentru toate problemele lumii.

- Prieteni! am strigat emoționat, vă înșelați dacă credeți că Biblia este o carte depășită! În ea ni se arată cum se înnoiesc inimile. În ea îl găsim pe Omul trimis de Dumnezeu care prin sângele Lui și prin Duhul Lui ne transformă în întregime și ne face noi - Isus Cristos!...

Soarele strălucea atât de tare și de frumos. Dar - strălucirea lui pălea în fața slava Fiului lui Dumnezeu, care se înălța deasupra acestor bieți tineri!

În încheiere, cântarea noastră a răsunat ca o rugăciune puternică:

„Strălucirea veșniciei,
Lumină din lumina necreată,
Vino în această dimineață
Să-ți vedem razele
Și alungă prin puterea Ta
Noaptea noastră!“

De atunci încolo, s-a întâmplat ca Universitatea pentru șomeri să asculte de mesajul Bibliei.

Realitatea

Deși de atunci au trecut deja mai mulți ani, tot îl mai văd cu ochii minții pe acel flăcău: cămașă în carouri deschisă la gât, palme ca niște lopeți, o buclă de păr căzută pe frunte și o pereche de ochi isteți și vioi, care m-au privit la început puțin batjocoritor. Și acest lucru nu a fost

prea greu pentru el, căci era cu un cap mai înalt decât mine și deci se putea uita prea bine disprețuitor de sus la mine.

Ne întâlniserăm undeva și am intrat cumva în vorbă. Da, și atunci a reieșit că sunt un propovăduitor al Evangheliei.

Mi-a râs direct în nas, încât i-am văzut dinții grozavi strălucind și apoi a spus:

- Vedeți dumneavoastră, nu pot să fac nimic cu toată vorbăria asta evlavioasă, și cu învățăturile creștine despre Dumnezeu, și cu toate discursurile despre Dumnezeu! La urma urmei, nu rămâi cu nimic palpabil în mână. Știți cum sunt eu? Eu am nevoie de ceva real. Arătați-mi un lucru real, realitatea. Dar scutiți-mă de toate vorbele mari! Și mi-a întins palma lui uriașă, de parcă ar fi vrut să i se pună realitatea în mână.

- Oh, ce bucurie! am strigat. Sunteți omul meu!

M-a privit puțin mirat.

- Cum așa?! În general, vouă, creștinilor, nu vă prea plac indivizii duri. Toate problemele voastre sunt mai mult pentru copii.

Am izbucnit în râs.

- Dimpotrivă, omule! Caut deja de mult timp un om care să ceară un lucru real. Căci realitatea există. O realitate nemaiauzită și măreață. Și dacă lumea nu ar fi atât de plictisită și de adormită, i s-ar tăia răsuflarea de uimire - o astfel de realitate există!

Atunci s-a uitat la mine cu ochi mari:

- Creștinismul are vreo legătură cu realitatea?!

- Da, da, da!!! Și această realitate este: Isus a înviat din morți.

- Să fie adevărat acest lucru?

- Da, acest lucru este la fel de adevărat ca faptul că dumneavoastră și cu mine stăm acum de vorbă.

Siguranța credinței și credința autoritară

Crezul apostolic la locul de muncă

Dacă prietenul Hennes îi strânge cuiva mâna, atunci omul știe cu cine are de-a face - atât după strângerea de mână, cât și după întreaga înfățișare a omului.

Hennes subliniază uneori apăsat:

- Sunt numai un simplu muncitor!

Dar mi-aș dori cu adevărat, ca toți oamenii culți să ai-bă vederi atât de largi și o libertate interioară ca Hennes.

Hennes - este prescurtarea pentru Johannes! Prescurtarea tipică în ținutul Rhein! Și el este cu adevărat un om fericit al acestui ținut.

Suntem foarte buni prieteni. Împreună cu alți câțiva bărbați vine în fiecare duminică dimineața înainte de serviciul divin la mine în paraclis. Atunci îl chemăm împreună pe Tatăl nostru ceresc, să dea tărie Cuvântului Său în timpul serviciului divin.

Dar, cititorul s-ar putea să devină nerăbdător. Căci el nu vrea să-l cunoască pe Hennes, ci să asculte întâmplarea care s-a petrecut atunci în curtea Uzinei Krupp.

Atunci - a fost în anul 1934, când organizațiile religioase au apărut în Germania ca ciupercile după ploaie. Profesori și secretari de partid, soții de generali și conducători al Tineretului hitlerist se întreceau în a-și prezenta ideile abstruse drept religie nordică. Bietul popor aștepta însă să vadă pentru care din multele direcții se va decide Führer-ul. Numai un lucru era clar: creștinismul nu mai conta.

Deci, atunci s-a întâmplat că, într-o pauză, Hennes s-a aflat împreună cu o mare mulțime de muncitori în curtea fabricii. Oamenii discutau între ei. Și curând s-a ajuns să se discute și despre religie.

Era acolo unul care se credea grozav de important. Rostea cuvinte mari. Și apoi și-a revărsat batjocura asupra lui Hennes, care încă mai mergea la biserică. Dar că în curând avea să se termine și cu asta.

Hennes a răspuns atât cât s-a priceput. Discuția s-a aprins repede. Tot mai mulți muncitori s-au strâns în jurul celor doi.

Deodată, Hennes a spus:

- Am impresia că nici unul din noi nu ascultă ce spune celălalt. Fiecare din noi ar trebui să spună acum mai întâi foarte clar ce crede, pentru ca să ne clarificăm punctele de vedere. Am să încep eu și apoi vei spune ce crezi tu.

Și apoi, Hennes a continuat tare și clar:

- Eu cred în Dumnezeu, Tatăl, Atotputernicul, Creatorul cerului și al pământului. Și în Isus Cristos, Fiul născut al lui Dumnezeu...

S-a făcut o mare tăcere. În biserică - da, acolo, această mărturisire apostolică a fost făcută adesea. Dar aici! Între ateliere, în curtea fabricii! Printre bărbați duri în salopete!

Hennes nu a omis nimic:

- ... Iertarea păcatelor, învierea trupului și o viață veșnică. Amin! - Așa, aceasta este mărturisirea mea de credință. Și acum, este rândul tău! Spune-ne mărturisirea ta de credință!

Celălalt a început să se bâlbâie:

- Ascultă,... fii atent!...

Dar Hennes nu s-a lăsat impresionat:

- Nici un - fii atent! Să ne spui care este credința ta!

Celălalt a început din nou să se bâlbâie:

- Deci - chestia cu creștinismul - asta este - nu merge -

Hennes a fost de neînduplecat:

- Nu trebuie să ne spui ce nu e în regulă cu creștinismul. Că ești împotriva noastră, asta am priceput deja. Să ne spui acum pozitiv care este credința ta. Gata, dă-i drumul!

Poporul din jur asculta cu răsuflarea tăiată lupta de cuvinte. Acum s-au auzit cuvinte de încurajare:

- Dă-i drumul, Karl! Spune-ne!

Dar Karl era roșu ca sfecla. În cele din urmă, a explodat:

- Care este credința mea?! Ce cred eu?! Da, păi asta încă nu s-a formulat! Se mai lucrează încă la asta, la Berlin!...

Atunci oamenii au izbucnit în râs. Și în mijlocul râsetelor și al gălăgiei, bietul Karl a strigat plin de mânie:

- Dar când se va formula, atunci voi crede în acele lucruri! Puteți să fiți siguri de asta!...

Nimeni nu s-a îndoit...

M-am gândit adesea că, ceea ce a făcut Hennes ar trebui făcut mai des. Contestatarii Evangheliei ar trebui întrebați de propria lor credință. Atunci ar ieși la iveală că sunt buni numai să combată. Dar când vine vorba să afirme ceva pozitiv, de cele mai multe ori nu sunt în stare.

O, Hennes! Te-aș numi șeful unei catedre de teologie practică!

Ori de câte ori ați făcut...

În vremea aceea, în Frankfurt am Main nu au existat încă ruine. Frumoasa Biserică Sf. Pavel, cu toate vestigiile ei istorice, era încă întregă.

Ca tânăr student, mă aflu în mijlocul unei mari mulțimi de oameni și mă uitam în sus, spre onorabilul D. Hahn, care misionase cu mare binecuvântare în Reval și care ținea acum, la asfințitul vieții sale, prelegeri despre Evanghelie, în Germania.

El a povestit:

- Într-o zi, împreună cu ginerele meu Sielmann, am fost arestat pe stradă de bolșevici și am fost duși la închisoare. Acolo, nu am suferit nici un fel de lipsuri materiale. Și părășia pe care am avut-o împreună ne-a asigurat belșug de putere. Dar ne chinuia gândul că soțiile noastre nu aveau de unde să știe unde eram. Trebuie că erau foarte îngrijorate.

Într-o zi, pe când în închisoare era foarte mare liniște, ușa celulei noastre s-a deschis foarte încet, un paznic tânăr a intrat înăuntru și ne-a întrebat:

- Tătuțele, pot să fac ceva pentru dumneata? Plini de bucurie l-am rugat să ne anunțe soțiile. Asta a și făcut. Și, mai târziu, după ce am fost eliberați, am aflat cât de mult le-a mângâiat pe soțiile noastre această veste.

Și atunci, D. Hahn și-a ridicat cu putere glasul și a strigat:

- Când în ziua învierii, milioanele de oameni se vor afla înaintea Domnului, atunci nu-mi voi găsi odihna, până nu-l voi găsi pe acel tânăr. Și atunci am să-i spun Domnului Isus: Doamne! Tu ai spus: ori de câte ori ați fă-

cut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut. Acest tânăr, care nu Te-a cunoscut pe Tine, mi-a făcut mie, cel care-Ți sunt frate prin credință, mult bine, atunci când am fost închis. Și atunci, Domnul îl va pune pe acest tânăr la dreapta Lui. Căci El nu lasă nerăsplătit, atunci când cei care nu-L cunosc fac un bine bisericii Lui.

Această mică istorie mi s-a întipărit în minte. Pe atunci nu am știut că și mie avea să mi se întâmple așa ceva. S-a întâmplat mulți ani mai târziu. Gestapo-ul m-a arestat din nou și am fost dus într-o celulă dezgustătoare.

În situația mea, cel mai rău lucru a fost teama că voi ceda. Aveam să mă țină nervii, ca să nu cedez într-o bună zi și să-mi trădez frații? Nu aveam oare să ies în cele din urmă cu conștiința zdrobită din această clădire groaznică? Agentul Gestapo-ului urlase la mine:

- I-am mai lucrat noi și pe alții! Te aranjăm și pe tine!

După unul din obositoare interogatorii, am fost dus din nou în celula mea tristă. Eram epuizat. Dacă m-ar fi lăsat pur și simplu să dorm! Însă în timpul zilei ne era interzis să ne întindem pe prici. Așa că m-am așezat pe scaun și gândurile au început să mă chinuie:

- Ce umilință vor trebui să îndure copiii mei, când profesorii și colegii de școală vor șușoti printre zâmbete: Tatăl lor este la închisoare! Este un inamic al statului!

Și atunci, dintr-o dată s-a sfârșit. Nervii mi-au cedat. Am izbucnit într-un plâns nestăpânit. Oh, nu! Nu eram un erou! Aici te vindecai de orice eroism.

Atunci s-a deschis încet ușa celulei. Am sărit în picioare. Intrase paznicul șef. Am vrut să dau raportul. Dar el mi-a făcut un semn cu mâna:

- Nu aveți voie să deznădăjduiți. Totul va fi bine! Și, ia priviți, v-am adus ceva de citit. Asta vă va schimba gândurile!

Și cu aceste cuvinte mi-a pus în față - o gazetă de vânătoare. Apoi a dispărut.

Și eu am stat și m-am uitat la gazeta de vânătoare.

- Aleluia!

Trebuie să recunosc sincer că nu-mi venea să strig aleluia. Și articolele despre creșterea unor câini buni de vânătoare sau despre îngrijirea fazanilor nu însemnau mare lucru pentru mine, în situația mea.

Și totuși - de atunci, nici o gazetă nu mi s-a mai părut vreodată atât de dragă și atât de minunată, ca acea gazetă de vânătoare. A devenit tot mai frumoasă pentru mine, cu cât mă gândeam mai mult că paznicul, prin acest gest aparent mic, și-a pus în joc întreaga existență.

În timp ce stăteam acolo și mă holbam la gazeta de vânătoare, l-am văzut dintr-o dată pe bătrânul D. Hahn în fața mea. Și am auzit cuvintele lui Isus:

Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.

Conștiința... of, da, conștiința!

Neînfricat, stau față în față cu un domn înalt, bine legat. Mă uit la fața lui inteligentă, la privirea lui deschisă. Gândurile mi se agită prin cap:

- Îl cunoști pe omul acesta! Este...

Și apoi știu dintr-o dată cine este omul. Cu ochii minții mă văd într-o mare sală de concerte. Mulțimea îmbrăcată festiv și fremătând în așteptare umple sala până la cel mai mic colțisor. Pe scenă, orchestrații își acordează instrumentele. În jurul orchestrei, corul formează un cadru ornamental: femeile în alb, bărbații în negru ceremonios.

Brusc izbucnește o explozie de aplauze: a apărut cunoscutul și îndrăgitul dirijor. Se grăbește cu pași mari spre pupitru, apucă mica baghetă, ridică brațele - în sală se lasă o liniște mormântală.

Și apoi răsună sunetele nespuse de emoționante ale Patimii lui Matei de Bach: Veniți, voi fiice, să jelim... într-o interpretare desăvârșită -

Da, așa este, acest dirijor renumit, pe care, personal, îl prețuiesc foarte mult, se află în fața mea.

Folosesc ocazia să-i mulțumesc pentru tot ce mi-a dăruit. Anume, pentru interpretarea minunată a Patimii lui Matei de Bach.

- Da, spune el, trăim vremuri ciudate. Este de parcă oamenii ar căuta ceva mai adânc. Vedeți dumneavoastră, când anunț un concert cu muzică mai ușoară, sala este numai pe jumătate plină. Dar când dăm un concert cu Patima lui Matei, atunci două reprezentanții se fac cu sala arhiplină.

- Da, oamenii sunt cuprinși de neliniște, îi răspund eu. Încep să înțeleagă că numai Evanghelia poate să dea un răspuns la problemele noastre de viață... Mă ascultă atent. Dar fața lui este închisă cu șapte lacăte. Ca să-l scot din modul lui rezervat de a fi, adaug puțin batjocoritor:

- Însă, ce păcat de faptul că cetățenii noștri culți observă prea puțin din toate acestea.

Se uită la mine mirat, de parcă ar vrea să mă întrebe:

- Discuția noastră trebuie să fie oare mai mult decât un schimb politic de cuvinte? Și apoi spune:

- Ne subestimați seriozitatea. Vedeți dumneavoastră, de fiecare dată când trebuie să dirijez Patima lui Matei, timp de patru săptămâni citesc numai Evanghelia după Matei.

Îl contrazic, enervat:

- Dacă Johann Sebastian Bach ar fi pus din întâmplare

Coranul pe note, atunci ați fi citit timp de patru săptămâni această carte!

Acum, mă privește descumpănit. Și acum îl atac direct, ca la scrimă:

- Vreau să spun: când vor înțelege în sfârșit oamenii culți din poporul nostru, deci oamenii ca dumneavoastră, că nu pot trăi fără Evanghelie!

Sare în sus:

- Ei bine, dacă discutăm aici atât de deschis, atunci vreau să vă spun ce cred eu în această privință!

- Minunat! Minunat! strig bucuros, doi cetățeni culți vor să discute fără să se ascundă sub masca politeții! Ce lucru extraordinar!

Zâmbește și apoi devine serios dintr-o dată. Căci, fiind un om inteligent, el înțelege prea bine că politețea convențională poate să fie o armă îngrozitoare împotriva Cuvântului Adevărului și că un predicator al Evangheliei trebuie să deteste această armă flexibilă mai mult decât atacul brutal al ateismului primitiv.

- Deci, lucrurile stau așa, spune el încet, de parcă ar vrea să verifice mai întâi fiecare cuvânt, dacă citesc un pasaj al Evangheliei după Ioan - este grozav! Foarte grozav și minunat! Dar dacă aud simfonia a treia de Bruckner - asta este și mai grozav! Da, asta este și mai grozav! Căci - cuvântul nu este cel mai important lucru!

Așa, acum s-a spus lucrurilor pe nume. Și, preț de o clipă, între noi domnește tăcerea. Căci este deja în sine un lucru deosebit, atunci când un bărbat își deschide inima.

Dar nu am avut voie să las această afirmație fără răspuns. Căci sunt convins că tocmai în această poziție există un motiv pentru catastrofa spirituală a apusului. De aceea am întrerupt tăcerea:

- Așa, cuvântul nu este cel mai important lucru? Mă tem că încă nu ați recunoscut cauza cea mai profundă a

neliniștii lăuntrice din vremea noastră. Trăim într-un secol nelegiuit, cum nu a mai existat altul de la Renaștere încoace; oamenii din vremea noastră s-au făcut nespūs de vinovați. Și cauza cea mai adâncă a întregii neliniști este - conștiința vinovată. Dumnezeu nu este chiar atât de mort pentru oamenii din vremea noastră, încât să nu mai neli-niștească conștiințele...

M-a privit de-a dreptul speriat. Am continuat:

- Și, vedeți dumneavoastră! În această situație, chiar și muzica dumneavoastră cea mai bună poate să joace numai rolul de morfină. Lucrul de care are însă nevoie veacul nostru nu este morfină pentru conștiințe, ci sfințirea conștiințelor. Și la aceasta ajută numai un Cuvânt, anume, Cuvântul clar al lui Dumnezeu. De exemplu, mesajul: Sângele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat.

Îl văd încă și acuma clar înaintea ochilor, cum sta rezemat de ușa verandei. Ultimele mele cuvinte nici nu le-a mai perceput. De parcă ar fi privit o țară nouă, a rostit numai într-una:

- Conștiința!... Oh, da, conștiința! Mai... există și ea?! Am uitat complet de ea! - Conștiința!

Am plecat fără să spun la revedere. Cred că nici nu a observat...

Ce păcat!

În timpul războiului, în Essen au venit tot felul de soldați - pentru perioade de timp mai lungi sau mai scurte. Printre ei au fost creștini care auziseră undeva de mine și care au căutat să mă întâlnească.

De-a lungul timpului, prin aceste vizite a ajuns să se formeze un cerc de soldați, care se aduna într-o anumită zi în locuința mea. Atunci cercetam Cuvântul lui Dumnezeu, ne povesteam experiențele spirituale și în final serveam împreună cina, cu puținul pe care-l aveam.

Deși membrii grupului erau mereu alții, s-a format totuși aici o părtășie strânsă. Și noi, toți cei care am participat la acele seri, ni le amintim ca pe o oază minunată în acele vremuri pustiitoare de război.

Într-o zi, ni s-a alăturat un bărbat de vârstă mijlocie. Accentul l-a trădat imediat: era din Bavaria. Avea o fire tăcută, plăcută, retrasă. Abia pe parcurs am descoperit că era un om deosebit de cult, care a trecut prin greutăți de nedescris. Din cauza mărturisirii lui sincere a fost închis mult timp într-un lagăr de concentrare. În cele din urmă i s-a dat drumul și a fost înrolat imediat în armată. Superiorii duri îl considerau desigur un deținut suspect dintr-un lagăr de concentrare. Și astfel a ajuns să se obișnuiască să ducă o viață liniștită și retrasă.

Însă, într-o seară, și-a descărcat sufletul. Și atunci ne-a relatat o mică întâmplare, care ne-a impresionat pe toți profund.

Locuia într-o cameră cu alți vreo zece soldați. Mereu era gălăgie în cameră. Era mai ales un tânăr din Hamburg, care avea întotdeauna ceva de comentat. În mod evident, se bălăcise prin toate mocirlele marelui oraș. Și acum umplea camera cu vorbele lui murdare. Înjurături și obscenități la tot pasul. Iar ceilalți din cameră îi țineau isonul. Însă nimeni nu-l băga în seamă pe bărbatul tăcut, care-și avea patul într-un colț.

Într-o zi, s-a împărțit poșta. În camerele lor, soldații și-au deschis pachetele și și-au citit scrisorile. Și tânărul din Hamburg a primit un pachet. O fată oarecare se gândise la el. Și în timp ce a arătat mândru conținutul pachetului:

țigări și bomboane - a povestit, dându-și aere, despre multe lui aventuri ticăloase.

Da, și atunci a sosit clipa în care omul cel tăcut nu a mai rezistat. Spre mirarea tuturor, a ieșit în față și a spus în felul lui grav și categoric:

- Săracul de tine! După murdăria care iese din tine, mă întreb cum trebuie să fii pe dinăuntru! Păcat de tine!

Apoi a părăsit camera. Și, în mod ciudat, dintr-o dată s-a lăsat tăcerea, în timp ce a închis ușa în spatele lui.

Nu se depărtase însă prea mult pe coridor, când celălalt a alergat după el:

- Camarade! Stai!

- Ce vrei?

- Spui că-i păcat de mine! Așa ceva nu mi-a mai spus nimeni. Este - hm, - cum să spun? - este de parcă aș avea o valoare. Nu înțeleg, spune-mi, ce vrei să spui de fapt?

Omul tăcut s-a oprit. Și apoi a spus din nou în felul lui ciudat de categoric:

- Dumnezeu a vrut să facă ceva din tine. Și tu ești creat de El. Și acum - ce murdărie! Ce păcat! Da, camarade, când știi, că Dumnezeu a vrut ceva de la tine, nu poți să spui decât: Păcat de tine!

Imediat după aceea a urmat apelul. Omul tăcut s-a dus la locul lui. Dintr-o dată, în timp ce se formau rândurile, a simțit că cineva din spate îl prinde de mână. Și în palmă cineva i-a apăsător o bomboană. Când s-a întors, l-a văzut în spatele lui pe tânărul din Hamburg.

Totuși, atunci nu a fost timpul potrivit pentru o discuție. Dar când s-a terminat apelul, omul tăcut l-a întrebat:

- De ce îmi faci tocmai mie un bine? Eu ți-am spus doar în față părerea mea.

Atunci, celălalt a spus:

- Ești singurul om care m-a luat în serios în toată viața mea! Tu crezi cu adevărat că aș putea avea o valoare!

Așa ne-a relatat omul tăcut în cercul nostru de soldați. Mult timp, nimeni nu a spus nimic. Fiecare se gândea, că probabil majoritatea oamenilor - la fel ca acel tânăr din Hamburg - poartă o mască, în spatele căreia adevăratul om, cu necazul și dorul lui, este în siguranță. În cele din urmă, unul dintre noi a întrebato:

- Și ce s-a întâmplat mai departe?

Omulo tăcut a zâmbit:

- Acum suntem prieteni. Da, mai mult: frați! Citim împreună Biblia. Și prietenul meu l-a găsit pe Domnul Isus și știe, că El este Mântuitorul lui. Uneori, firea veche, cu aerele ei, mai vrea să răzbată în afară. Dar atunci se sperie dintr-o dată și se uită la mine. Și eu citesc atunci din privirea lui întrebarea: Crezi că Isus mai are încă răbdare cu mine? Noi știm însă amândoi că trăim prin răbdarea lui Isus.-

L-am pierdut din vedere pe acest bărbat tăcut. Nici măcar nu știu dacă mai trăiește. Poate că este îngropat undeva în Rusia. Istoria lumii nu i-a immortalizat viața.

Dar cred că o astfel de întâmplare, ca cea despre tânărul din Hamburg, este mai importantă și are mai mult sens în lumina veșniciei decât toate marile bătălii ale acestui război îngrozitor.

Pe o șosea din Polonia

Această întâmplare mi-a povestit-o fratele meu când a fost odată acasă într-un concediu, în timpul ultimului război mondial. A fost ultima lui vizită la noi. Acum, trupul lui doarme undeva în Rusia, în așteptarea mării zile a învierii. Micul episod la marginea războiului s-a petrecut pe o șosea din Polonia. Pe șoseaua aceea, soldații germani au

stat și s-au uitat curioși la un convoi de evrei care se refugiau.

Cred că unii să fi vrut să-și bată joc de ei. Însă cuvintele de ocară li s-au oprit în gât la vederea stării lor. Printre ei au fost desigur și alții ale căror inimi s-au umplut de mânie și de rușine. Dar nici aceștia nu au îndrăznit să spună ceva. Era periculos să intervii pentru fugari.

Așa că toți au tăcut și au privit cum bătrânii abia se târau, cum bărbații încercau să salveze în roabe puținul care le-a mai rămas, cum copiii se agățau plângând de fustele mamelor lor. Din când în când mai trecea și câte o căruță mai mare, trasă cu greu de un cal amărât.

Unei astfel de căruțe i s-a rupt dintr-o dată o roată, făcând mult tărăboi. Bărbatul, care mergea pe lângă cal, s-a uitat tăcut la stricăciune. Apoi și-a dat jos haina și a încercat să repare roata.

Munca a fost mult prea grea pentru un singur om. Icnind, a încercat să ridice căruța căzută.

În clipa aceea, doi soldați au sărit să-l ajute: fratele meu și un altul, pe care fratele meu nu-l cunoștea. Amândoi erau ucenici ai Domnului Isus și porunca Domnului lor le era mai importantă decât gândul la urmările posibile. În mod sigur se va raporta superiorilor că doi soldați germani i-au ajutat pe evreii urâți.

Cei trei s-au chinuit în tăcere. Ceilalți i-au privit în tăcere.

Și probabil că așa s-ar fi sfârșit totul, dacă o femeie în vârstă nu ar fi început brusc să vorbească și să poarte o discuție, care trebuia să rămână de înțeles pentru toți cei care nu cunoșteau Biblia.

Această femeie în vârstă se afla sus în căruță și ținea cu greu de bagaje. Atunci s-a ridicat în picioare și a început să se tânguie cu o voce pătrunzătoare. A fost de parcă și-ar fi revărsat toată disperarea:

- De ce trebuie noi, evreii, să călătorim mereu?!... Să călătorim mereu!... Fără patrie!... Abia am găsit o patrie, că și trebuie să plecăm din nou... Trebuie să călătorim, să călătorim, la nesfârșit... Strămoșii noștri au fost alungați de colo, colo, părinții noștri... noi... fiii noștri... călătorim mereu, mereu fără patrie... fără odihnă... călătorim mereu... Când vom găsi în sfârșit o patrie?...

Atunci s-a ridicat soldatul necunoscut și a explicat foarte serios:

- Atunci, când Iehova vă va aduna din nou în Canaan, în țara părinților voștri!

Bătrâna a sărit ca arsă:

- Cum se va face acest lucru, ca poporul nostru împreună să fie adunat din nou din toată lumea?

Soldatul i-a răspuns liniștit și serios:

- Cum se va face acest lucru? La fel ca atunci, când Iehova i-a scos pe strămoșii voștri din robia Egiptului, printr-o mână tare și cu brațul Lui întins! Căutați-L pe acest Domn al vostru și încredeți-vă în El!

Apoi s-a întors la treabă. Curând, roata a fost reparată și căruța a plecat mai departe.

Soldații și-au privit camaradul în tăcere. A fost, de parcă ar fi început să intuiască faptul că nu oamenii cu gură mare făuresc istoria omenirii, ci că o mână lucrează la împlinirea unui plan secret.

Vin din nou sărbătorile!

S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, în seara dinaintea primului Advent.

În clădirea cercul nostru de tineret, viața pulsează plină de veselie: se repetă încă o dată temeinic pentru serbarea de Advent, la care se adună întotdeauna un număr mare de tineri și oameni mai în vârstă.

Administratorul, care a atârnat coronița de Advent, tocmai duce scara la loc. Uneori, poate să fie foarte morocănos, când băieții întrec puțin măsura. Însă astăzi fredonează încet vechia și frumoasa cântare de Advent: Deschide-ți larg porțile....

Și în timp ce mă uit zâmbind în urma lui, privirea îmi cade asupra unui tânăr. Acest tânăr zvelt și înalt îmi este deosebit de drag. Știu ce viață grea are. Părinții lui sunt liber-cugetători convinși. Acasă este deci în minoritate. Căci și-a dat seama deja de mult timp că nu poate să trăiască fără Isus. Împreună cu Petru, i-a spus și el Domnului Isus:

- Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu.

Deci, în seara aceea îmi sare în ochi. Căci fața lui strălucește într-un mod de nedescris.

- Ce-i cu tine? îl întreb. Respiră adânc și îmi spune:

- Acum încep din nou sărbătorile, când se spune: El vine iar, El vine iar...

Și apoi se îndepărtează repede, ca să nu văd cât este de emoționat. Eu însă fredonez încet acest refren:

„El vine iar, El vine iar,

Ce fericire negrăită.

Se va sfârși, al nostru chin amar,
Căci Domnul vine iar.“

- Acum încep din nou sărbătorile!

Ori de câte ori se apropie Adventul, mi se pare că-l aud pe tânăr făcând această afirmație.

La puțin timp după Crăciun a fost înghițit și el de mașinăria războiului. A fost înrolat. Și războiul a trecut peste clădirea cercului nostru de tineret. A transformat-o în ruine.

Când am ținut din nou serbarea de Advent - în niște condiții foarte precare - poștașul ne-a adus o scrisoare de la prietenul meu. Ne scria din Rusia. Din fiecare slovă a scrisorii se simțea dorul de casă și singurătatea. Însă, în scrisoare mai era scris ceva. Și aceasta era bucuria că acum încep din nou sărbătorile.

În duhul meu, scria el, sunt alături de voi și cânt împreună cu voi: El vine iar, El vine iar! Ce fericire negrăită. Se va sfârși al nostru chin amar...

Anul următor, când am sărbătorit din nou Adventul, nu a mai sosit nici o scrisoare de la el. Căzuse undeva în îndepărtata Rusie.

Da, a căzut în mâna Mântuitorului lui, știind că este răscumpărat și mântuit de El. Și eu știu: când l-a lovit glonte fatal, pentru el a început adevăratul Advent. Atunci, Mântuitorul lui a venit la el și l-a luat acasă, acolo unde El pune capăt definitiv întregului nostru chin amar.

Debora în adăpostul antiaerian

Recunosc sincer - mi-a fost întotdeauna puțin frică de mama B.. Căci ea îi suspecta pe preoți că le lipsește adevărata râvnă pentru împărăția lui Dumnezeu. Probabil că în lunga ei viață a avut parte de multe experiențe.

Și pentru că nu făcea parte dintre oamenii care să critice pe la spate, mă vizita din când în când și-mi spunea părerea ei sau îmi dădea sarcini. Acest lucru nu a fost întotdeauna ușor de suportat. Însă adesea a trebuit să-i dau dreptate. Și dacă la sfârșitul discuției se ruga împreună cu interlocutorul ei, atunci totul era în ordine. Rugăciunile ei erau puternice: simțai că te sperii de maiestatea lui Dumnezeu. Din ele răzbătea o mare dragoste pentru Domnul Isus și pentru oameni. Te cutremurai de râvna ei pentru împărăția și onoarea lui Dumnezeu.

La fel mi-o imaginez pe Debora, nevasta lui Lapidot, care, judecător fiind în Israel, i-a bătut pe canaaniți. Cei care cunosc Biblia știu că, în Judecători 4, se vorbește despre ea. Și, stând alături de mama B., mă simțeam asemenea lui Barac, despre care același capitol relatează, că nu a avut o credință la fel de mare ca cea a Deborei.

Asupra orașului nostru, Essen, s-a dezlănțuit groaznicul război al bombelor. Se repetau tot mai des nopțile de spaimă, în care oamenii deznădăjduiți rătăceau pe străzi fără să știe unde să se adăpostească din calea flăcărilor.

Sute de mii de oameni s-au refugiat la țară. Când i s-a făcut mamei B. aluzia să permită să fie evacuată, a refuzat pe scurt:

- Eu am o sarcină aici.

Într-adevăr, a avut o sarcină! În acei ani de groază, această femeie cu credință tare i-a ridicat pe mulți!

Într-o noapte s-a aflat din nou în pivniță împreună cu ceilalți locatari ai casei. Erau oameni fără de Dumnezeu, care nu o luau pe bătrână în serios.

Apoi a început atacul. Cine a trecut printr-un astfel de atac, știe ce chin înseamnă el pentru nervi: urletul bombelor explozive, șuieratul bombelor incendiare, bubuitul asurzitor al exploziilor. Minutul se transformă în veșnicie. Și un astfel de atac dura adesea cincizeci de minute!

Oamenii din pivniță țipau. Se agățau unii de alții. În orice clipă, beciul putea să devină un mormânt sau o închisoare.

Atunci, una din femei a strigat deodată:

- Mama B.! Rugați-vă!

Mama B., care a stat până atunci liniștită, a izbucnit:

- Cum aș putea acum să-L chem împreună cu voi pe Dumnezeu, pe care L-ați disprețuit până acum?

- Mama B., rugați-vă! a strigat femeia.

- O voi face, a spus mama B., dacă veți vrea să-L căutați de acum înainte pe Domnul!

- Da, vom face lucrul acesta! s-a auzit din toate colțurile pivniței, în care groaza se generalizase. Lumina se stinsese demult. Beciul se zguduia ca o corabie în furtună. Bombele trosneau, urlau, șuierau. Aerul era plin de praf. Oamenii se aflau cu adevărat în ghearele morții.

- Da, vrem să-L căutăm pe Dumnezeu! au strigat oamenii. Duminica viitoare vom merge cu dumneavoastră la biserică!

Și atunci, această femeie săracă, bătrână și slabă, dar tare în credință și căreia Dumnezeu îi dădea pace și liniște, s-a rugat cu putere și alinare. A încredințat beciul, împreună cu toți locatarii lui pierduți, în mâna Domnului ei.

I-a mulțumit pentru prezența Lui și I-a cerut ajutorul, puterea și mângâierea.

După această rugăciune a credinței s-a lăsat tăcerea. Oamenii au trăit ceva din pacea care întrece orice pricepere.

Apoi, atacul a încetat în cele din urmă. Toți s-au întors tăcuți în locuințele lor -

Și apoi a venit dimineața zilei de duminică. Mama B. a mers de la ușă la ușă și i-a invitat pe oameni la serviciul divin:

- Mi-ați promis că-L veți căuta pe Domnul. Acum, veniți cu mine să ascultăm Cuvântul Lui!

Dar, în cele din urmă, a trebuit să meargă singură la biserică. Într-una din locuințe, i s-a trântit ușa în nas. În alta, s-au spus niște scuze bâlbâite. În a treia a fost alungată cu o înjurătură și în a patra oamenii au râs pur și simplu de ea -

Paisprezece zile mai târziu: din nou o noapte de groază deasupra orașului Essen! Din nou s-au aflat cu toții în pivniță. Din nou s-a stins lumina. Din nou au urlat, au bubuit și au șuierat bombele deasupra unui oraș în agonie.

Oamenii din beciul mamei B. au vrut să se țină tari de data aceasta. Le era puțin rușine că data trecută le cedaseră nervii. Dar după ce a trecut o jumătate de oră și spaima a crescut tot mai mult, au renunțat să se mai țină tare. Și atunci și-au adus probabil aminte, cum li se liniștiseră inimile în urma rugăciunii bătrânei femei.

Mama B. era doar din nou printre ei. Da, zăcea liniștită și tăcută într-un colț.

Și atunci a căzut o bombă grea undeva foarte aproape. Urletul ei se apropia tot mai mult... o clipă de spaimă... apoi o bubuitură infernală, explozia... praf... aproape de asfixiere.

Atunci, un bărbat a urlat îngrozit:

- Doamnă B.! Rugați-vă!

Și i s-au alăturat toți:

- Mama B.! Rugați-vă!

O clipă, s-a făcut tăcere. Se auzea numai zgomotul atacului. Vocea mamei B. a răsunat apoi prin întuneric - și nu s-a putut deosebi dacă sună a dojană sau a tristețe:

- Nu mai pot să mă rog cu voi. Voi îl disprețuiți pe Dumnezeuul meu!

Și i-a lăsat pe oameni pradă groazei lor -

Debora în adăpostul antiaerian! -

Mai târziu, mama B. s-a îmbolnăvit grav de cancer. A zăcut mult timp în spital. Apoi, bătrâna văduvă a fost trimisă acasă, fără nici o șansă de însănătoșire.

La puțin timp după aceasta am întâlnit-o pe stradă. Era - ca de atâtea ori - pe drumul dragostei. Nu putea să renunțe să nu-i urmărească pe oamenii față de care avea o sarcină.

Am fost îngroziți:

- Mama B.! Sunteți bolnavă! Trebuie să fiți în pat! Care este starea cancerului?

A dat puțin enervată din mână și a spus foarte liniștită:

- Ce mă interesează pe mine cancerul meu?

Așa a rămas tare și puternică, până când Domnul a chemat-o acasă, în odihna copiilor lui Dumnezeu. Noi, însă, am jelit o mamă în Israel.

Sinagoga

Dumnezeu are uneori predicatori ciudați și bizari. În Evanghelia sa, Luca relatează că, în ceasul morții, un criminal răstignit a ținut de pe cruce o predică remarcabilă.

Și Vechiul Testament ne povestește că o dată ar fi predicat chiar și un măgar.

Unii nu cred această relatare. Eu o cred. Căci știu că Dumnezeu își alege uneori predicatori ciudați ai adevărului Său.

Dintre aceștia, pentru mine este remarcabilă o mare clădire moartă și arsă. Ori de câte ori trec pe lângă ea, casa aceasta începe să-mi țină o predică. Și știu că o noapte întregă a predicat multor sute de oameni.

Această clădire ciudată, care predică, se află în mijlocul unui mare oraș din regiunea Ruhr.

Aici trebuie că a existat odată o comunitate bogată de evrei, de au putut să-și construiască o sinagogă atât de grozavă. Este o construcție imensă, cu boltă, din piatră! Cu mulți ani în urmă am văzut clădirea pe dinăuntru. Splendoarea dinăuntru corespundea în întregime exteriorului minunat. Se vedea că această clădire a fost proiectată și construită de un mare artist.

Apoi a urmat acea zi groznică, care va rămâne secole de-a rândul o pată neagră asupra istoriei țării noastre; ziua, în care poporul german a uitat dintr-o dată că a avut un Luther, un Kant, un Bach, un Goethe, deoarece a făcut un salt uriaș din secolul al XX-lea înapoi în Evul Mediu...

Gloata vuia; magazinele evreiești erau jefuite, locuințele evreilor demolate, oamenii nevinovați călcați în picioare, omorâți și împușcați...

O mulțime sălbatică a năvălit și în minunata sinagogă și i-a dat foc. Ceea ce a fost inflamabil a căzut pradă flăcărilor. Dar la urmă a rămas numai imensa clădire cu boltă - acum atât de goală. Blocurile mari de piatră au rezistat la foc.

Clădirea a început atunci să fie penibilă. Încă nu vorbea. Dar în tăcerea ei moartă a început să-i neliniștească pe oameni. Difuzoarele urlau despre civilizația germană - și aici era această casă! Deasupra intrării se putea citi: Casa Mea va fi o casă de rugăciune pentru toate popoarele! Stătea cu zidurile înnegrite de fum, cu golurile ferestrelor... în timp ce difuzoarele vesteau că armatele germane ar fi înaintat acum spre Rusia, ca să răspândească civilizația germană...

Se vorbea tot mereu că această casă ar trebui demolată. Dar - nu s-a ajuns la aceasta. Era, de parcă pierise curajul de a mai pune încă o dată mâna pe această imensă clădire tăcută.

Și sinagoga tăcea - tăcea - de parcă ar fi așteptat ziua în care să poată vorbi. Și ea a sosit!

În marele oraș, această zi a început ca oricare alta. Negustorii s-au dus la prăvăliile lor, gospodinele au spălat sau au stat la coadă în fața magazinelor în care mărfurile erau deja tot mai puține; minerii au coborât în subteran și alții au ieșit la suprafață... Totul a fost ca de obicei. Așa a trecut ziua. A sosit seara. Străzile zăceau în întuneric. Toate casele erau întunecate, toate luminile stinse. Era doar război și bombele căzuseră doar deja destule peste oraș.

La ora 21 au urlat sirenele. Oamenii au năvălit în beciuri...

Și atunci a urmat groaza!

Primul mare atac cu covor de bombe și foc de suprafață. Oamenii din beciuri au simțit dogoarea îngrozitoare. Au dat buzna afară. Nu! Mulți nu au mai reușit să iasă. Au găsit căile de acces blocate cu dărâmături și au ars de vii...

Dar cei care au ieșit afară au fost îngroziți. De jur împrejurul sinagogii erau străzi înguste cu multe locuințe. Și acum totul era o mare de flăcări. Oriunde te întorceai - foc! foc! Acest incendiu îngrozitor își crea singur curentul de aer care răspândea focul mai departe.

Oamenii s-au învelit în cârpe ude și au pornit să caute undeva un adăpost. Dar au găsit străzile blocate cu dărâmături. Fumul le tăia respirația. Câte unul leșina pe trotuar și era zdrobit de zidurile care se prăbușeau, era asfixiat de fum sau ars de foc.

Cei care reușeau să răzbească mai departe căutau cu ochii înnebuniți de frică un loc, care să le ofere un scut în fața focului. Au găsit numai unul: sinagoga imensă, goală, care arsesse demult. În noaptea aceea de groază, sute de oameni au găsit acolo salvarea.

Au stat acolo, foarte înghesuiți și tremurând, pe poadeaua goală, în timp ce afară moartea făcea ravagii. Au stat acolo și nu au putut să fugă altundeva atunci când sinagoga a început să le predice.

A fost o predică îngrozitoare. A constatat dintr-o singură afirmație:

- Nu vă amăgiți! Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Ceea ce seamănă omul aceea va secera.

Printre ei a mai fost câte unul care a participat în acea zi de primăvară la incendierea sinagogii. Și ceilalți s-au uitat curioși, poate au râs. În mod sigur au tăcut. Dar - cine s-a gândit la Dumnezeu, la Dumnezeul care nu tace?! Atunci, focul a mușcat numai din această clădire. Acum,

orașul murea în flăcări... Și tocmai această clădire era un loc de adăpost!

Sinagoga a predicat. Și chiar cel mai împietrit om a auzit în acea noapte de groază predica ei:

- Nu vă amăgiți! Dumnezeu nu se lasă batjocorit...

Însă istoria nu s-a terminat încă. Printre cei care s-au refugiat aici, a fost un om, căruia sinagoga i-a ținut o predică deosebită.

A fost un om simplu, care câștiga un salariu de mizerie într-o mină de cărbune. Dar el făcea parte dintre acei oameni, despre care Domnul Isus spune că sunt bogați în Dumnezeu.

Acest bărbat s-a aflat în mijlocul mulțimii tulburate și nici nu a fost mirat, nici neliniștit. Nu a fost mirat, deoarece știa demult din Cuvântul lui Dumnezeu că acest popor se îndreaptă spre o pedeapsă groaznică. Și nu a fost neliniștit pentru că avea pace cu Dumnezeu.

Așa că stătea într-un colț, după ce îi ajutase pe mulți. Era obosit. Dar nu se putea dormi.

Și atunci, sinagoga a început să-i țină o predică deosebită. Ea l-a întrebat:

- Știi și tu de ce sunteți aici la adăpost de foc?

Și el a răspuns:

- Da, pentru că aici focul și-a făcut deja o dată de cap și a mistuit tot ce a fost inflamabil.

- Știi și că mai există încă un alt foc groaznic, a întrebat sinagoga, în afară de cel de care vă adăpostiți voi aici?

- Știu prea bine, a spus bărbatul, acesta este focul îngrozitor al judecății și al mâniei lui Dumnezeu, care se va aprinde într-o zi împotriva tuturor păcatelor și nelegiuirilor oamenilor.

- Atunci știi deja multe! a spus sinagoga. Dar, crezi că vei găsi și atunci un adăpost, când se va aprinde acel foc? Crezi că va exista și atunci un astfel de loc, care să poate

să ofere un adăpost, pentru că focul trecuse deja odată peste el?

Bărbatul a zâmbit acum în mijlocul acelei mulțimi speriate și întristate și a spus:

- Oh, știi unde vrei să ajungi. Da, există un singur loc peste care a trecut deja focul mâniei lui Dumnezeu și care oferă de aceea un adăpost: acest loc este crucea lui Isus de la Golgota.

- Ai dreptate! a spus sinagoga. Uită-te la mine! Cât de adăpostiți sunteți aici, între zidurile mele, pentru că am trecut deja o dată prin foc. Și la fel de adăpostiți sunt oamenii la crucea lui Isus. Cum a mai ars focul acolo, atunci când Isus a strigat: Dumnezeu! Dumnezeu! Pentru ce M-ai părăsit? Acum, acolo omul este pe veci la adăpost de judecata lui Dumnezeu.

Atunci, omul simplu s-a bucurat că știa de acest adăpost veșnic. Apoi, s-a făcut comod, atât cât se putea în acea mare înghesuială și a adormit - s-a odihnit în pace și mângâiat, ca un copil la pieptul mamei lui.

Și totuși, Crăciun!

- Crăciun?! Nici vorbă! Anul acesta n-o să avem nici un Crăciun! a spus femeia amărâtă.

- Dar, de ce nu?

- Anul acesta am primit vestea că soțul meu a murit în lagărul de deținuți din Rusia. Acum locuiesc cu cei doi copii într-o cameră. Bani nu sunt, ca să putem cumpăra ceva. Nu ne ajunge nici cât să trăim... Femeia își șterge supărată lacrimile... Nici vorbă, anul ăsta nu vom avea nici un Crăciun.

- Atunci trebuie să vă povestesc o mică întâmplare. Aveți timp cinci minute?

Femeia face un semn și își șterge din nou lacrimile pe care nu și le poate stăpâni.

- Știți că am trăit tot războiul aici, în regiunea Ruhrului. A venit atunci Crăciunul anului 1944. Locuința noastră arăta jalnic. Ferestrele erau astupate precar cu carton și vată de sticlă. Vântul bătea a jale prin ele. Ei bine, cu toate acestea am vrut să sărbătorim Crăciunul cu copiii mei. Brazi de Crăciun nu se găseau de cumpărat; așa că dimineața am plecat cu bicicleta în pădure să-mi iau singur un brăduleț. Din păcate, acest lucru era interzis. A apărut un pădurar care mi-a spus acest lucru și m-a trecut pe o listă.

Am plecat trist acasă. Dar am avut noroc. Căci după-amiază a trecut pe la noi un polonez - știți, un poștaș - și mi-a oferit un brad spre vânzare. Nu l-am întrebat de unde-l are.

Și atunci, în locuința noastră rece ca gheața, am improvizat ceva. A fost destul de jalnic, căci nu se mai putea cumpăra nimic. Dar așa, câteva mărunțișuri, tot am reușit să adunăm. Și am aprins și vreo două, trei lumânări. Totuși, a fost destul de festiv.

Dar tocmai când am vrut să începem să ne bucurăm, au urlat sirenele. Totul a mers extrem de rapid. Curând a urlat deja atac aerian grav! Copiii mei au luat-o la fugă spre buncăr. Eu am mai reușit numai să sting lumânările. Apoi am fugit și eu afară, în noapte. Deasupra mea zburau deja avioanele inamice. Am fugit ca să-mi scap viața.

Dar apoi m-am oprit. Căci am observat că atacul era destinat orașului vecin. Atunci, pomii de Crăciun au venit direct din cer. Așa numeam noi rachetele trasoare, cu care aviatorii își marcau ținta. Am fost singur, singurel pe strada pustie. Pământul se cutremura și se zguduia de lovitu-

rile bombelor. Și pe cer, de jur împrejur, se vedeau acei groaznici pomi de Crăciun, care însemnau moartea. Atunci m-a copleșit toată jalea acestei sărmâne omeniri. M-am simțit atât de părăsit și de pierdut. Îmi venea să urlu de atâta suferință.

Deodată -, da, deodată s-a întâmplat că am auzit îngerul lui Dumnezeu strigând pe câmpia Betleemului: Astăzi vi s-a născut un Mântuitor!

- Este adevărat! m-am gândit. Da, acest lucru mai este și azi adevărat! Și apoi nu mi-a fost rușine că mi-au dat lacrimile de bucurie. Mie! Mie mi s-a născut un Mântuitor, Cristos, Salvatorul a venit! striga inima mea neîncetat. Și m-am înveselit și m-am bucurat atât de mult de aceasta, că nici nu am cuvinte să vă spun.

După ce a trecut atacul, ai mei au ieșit din buncăr. Și atunci ne-am adunat și am cântat împreună: ... lumea era pierdută, Cristos S-a născut! Bucură-te, creștine! Am cântat de au răsunat pereții.

Vedeți dumneavoastră, de Crăciun nu avem nevoie decât de Mântuitorul. Toate celelalte sunt adausuri. Și dacă acestea lipsesc - cui îi pasă? Lucrul principal este ca lucrul principal să rămână principal! spune întotdeauna prietenul meu...

Așa că vă spun totuși: Vă doresc un Crăciun binecuvântat!

Mătușa Regine

- O, ce soare minunat! Vreau efectiv să ies afară, în natură! am strigat într-o frumoasă dimineață de martie. Unde aș putea să mă duc? mi-am întrebat familia.

- Mai fă-i din nou o vizită mătușii Regine! Nu mai știm de mult timp nimic de ea, și-a dat cu părerea soția mea.

A fost o idee bună. Mătușa Regine era o femeie grozavă: deșteaptă, cultă, evlavioasă, sinceră - pe scurt, te alegai cu ceva petrecând timpul împreună cu ea.

Această mătușă locuia în Wuppertal. Cu bicicleta se ajungea acolo într-o oră bună; pe drum, priveliștea munților era frumoasă și, în plus, mai făceam și un lucru util. Mătușa avea să se bucure negreșit, dacă aveam să mă interesez ce mai face.

Așa că am plecat sub razele frumoase de soare.-

Și apoi m-am aflat în fața casei mătușii mele și am bătut la ușă.

Nici un glas, nici un răspuns. Am bătut mai tare.

În sfârșit, s-a deschis o fereastră, o femeie s-a uitat la mine și mi-a comunicat că mătușa ar fi bolnavă și s-ar afla la spital.

Biata mătușă bătrână și singură! Are nevoie de mine! Întreb care este drumul spre spital.

Și apoi stau în fața patului pacientei. Văd imediat că situația ei este gravă. Arată foarte rău. Dar am bătut atâta drum. Nu vreau să fi venit chiar degeaba! Și dacă nu putem să conversăm, vreau cel puțin să-i împărtășesc din Cuvântul lui Dumnezeu.

Așa că îi iau mâna slabă și palidă, mă aplec spre ea și spun încet mesajul minunat al Psalmului 23:

- Chiar dacă trec prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiiua Ta mă mângâie.

Atunci dă tristă din cap și-mi arată cu mâna urechile. Înțeleg: aude atât de greu, încât trebuie să vorbesc mai tare. Așa că îi urlu încă o dată versetele în ureche. Dar ea dă din cap. Nu a înțeles.

O clipă, sunt descumpănit. Să fi fost toată călătoria mea în zadar?

Apoi, mi-a venit o idee: rup o foaie din carnetul meu de notițe și scriu versetul mare și clar. Ea ia foaia, încearcă să citească - nici așa nu merge. Ochii ei abia mai văd. Cu greu, se ridică în pat, ia o lupă de pe noptieră și încearcă să descifreze ce i-am scris.

Încearcă! Dar nu reușește. Și cu un gest deznădăjduit lasă să-i cadă din mână foaia și lupa și se culcă din nou pe pernă...

Mie vor să-mi dea lacrimile: Ce groaznică este starea aceasta! Înțeleg că această femeie este ca și zidită de vie. Nu mai răzbat în ea nici un sunet și nici o veste. Și aceasta când duhul ei mai este încă atât de viu și de activ!

Atunci a spus cu voce înceată:

- Da, sunt o biată ființă. Nu mai pot să văd și nici să aud... Și apoi, după ce a respirat adânc: Dar îl am pe Mântuitorul! Și cine-L are pe Mântuitorul are destul.

Obosit, plec cu bicicleta acasă. Dar în inima mea este mare bucurie: cât de bogați îi face Domnul Isus pe cei care sunt ai Lui! Și dintr-o dată înțeleg pentru ce mi-a fost hărăzit să fac această călătorie: am vrut să mângâi o femeie în vârstă și ea m-a mângâiat într-un mod atât de minunat.

Peste zece ani...!

Zăvorul celulei mele de închisoare a fost tras. Ușa s-a deschis dintr-o smucitură.

- Afară, la interogatoriu!

Am fost dus din nou de-a lungul coridoarelor lungi la birourile Gestapo-ului.

Eram atât de nedescris de obosit. Ce mai vor oare acum de la mine? Ah, știam foarte bine: vroiau să stoarcă de la mine mărturisiri despre biserica luptătoare din subteran. Iar mie îmi era imposibil să-mi trădez frații.

Asta ținea deja de săptămâni întregi: așteptarea chinuitoare în celula îngustă și interogatoriile și mai chinuitoare.

Puțin mai târziu m-am aflat în fața călăilor mei. Cât de bine am ajuns acum treptat să cunosc aceste trei fețe din spatele mesei late! Aceste fețe palide, ofilite, neînsuflețite și crude!

Dar - o, ce minune - astăzi, pe aceste fizionomii se vede un zâmbet prietenos. M-am speriat: ce vrea să însemne aceasta? Și apoi mi s-a oferit chiar și un scaun! Asta a fost ceva nou. Trebuia oare ca pâinea caldă să obțină acum ceea ce biciul nu a reușit să obțină? În lăuntrul meu, m-am pus în gardă.

Și apoi, unul din cei trei a început:

- Vă supraveghem acum deja de-o vreme. Și astfel am observat că nu sunteți un om chiar atât de rău. Numai că...

Și-a dres glasul. Și am știut: acum urmează problema!
A continuat:

- Numai că - sunteți pe o cale greșită.

- Desigur!

- Da, acum trebuie să înțelegeți încet că această profesie este complet depășită. În viitor, nu vom mai avea nevoie de pastori cu tineretul.

Trebuie că am afișat o expresie cam mirată. Așa că s-a simțit obligat să-mi explice problema ceva mai clar:

- În ziua de azi, avem o nouă concepție despre lume și viață. S-a terminat cu creștinismul. Vă spun: peste zece ani, nici un tânăr din Germania nu va mai ști cine este acest Isus imaginar al dumneavoastră! Vom avea noi grijă de aceasta!

Și apoi a urmat o propunere prietenească: să-mi aleg o altă profesie. Ei doreau să mă ajute cu plăcere. Da, mi-au făcut chiar tot felul de oferte. A fost emoționant modul în care acești oameni duri se gândeau la viitorul meu.

Din păcate, nu am fost în stare să accept astfel de oferte prietenești. Așa că, în cele din urmă s-au enervat și eu m-am întors de-a lungul coridoarelor lungi - în celulă. A fost o seară grea!

- Peste zece ani, nici un tânăr nu va mai ști cine este Isus!

Auzeam tot mereu această afirmație grea. De ce să nu se împlinească? Dumnezeu poate să ia Evanghelia de la un popor! Dar - ce întuneric va începe atunci în mijlocul poporului meu! -

Este un lucru straniu, când oamenii afirmă cu o asemenea siguranță ceva despre viitor. Unul din semnele caracteristice ale acelor vremuri ciudate ale celui de-al treilea Reich a fost că fiecare om, începând de la Führer, până la cel mai mărunț funcționar, prevedea viitorul cu o siguranță de-a dreptul uimitoare. Numai că - deasupra tuturor acestora plana mesajul din Psalmul 2: Cel care șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei...

În acea oră neagră a serii, în celula mea din închisoare, nu am auzit însă acest râs mângâietor. Credința mea a fost atât de slabă. A auzit numai râsul batjocoritor al iadului:

- Peste zece ani, nici un tânăr nu va mai ști cine este Isus!

Dumnezeu face însă mai mult decât poate să priceapă credința noastră!

S-a întâmplat șapte ani mai târziu, într-o duminică a anului 1945.

Razele strălucitoare ale soarelui m-au trezit dis-de-diminează. Imediat am început să mă gândesc la situația

noastră prezentă, ceea ce a declanșat în mine cele mai contradictorii sentimente: onoarea și demnitatea poporului meu erau pierdute! Orașele, în special orașul Essen, căruia îi dedicasem munca vieții mele, erau distruse!

Vechea și draga mea biserică era o ruină! Casa mea arsese! Fiul meu era îngropat undeva, în Rusia! Foamea bântuia peste tot! Oh, cum am mai răbdat de foame în acele zile! Dar - a fost un lucru minor în comparație cu ne-cazul nespus: floarea tineretului nostru era moartă, jertfită pentru visele nebune ale unor politicieni!

Și totuși - războiul s-a terminat. S-a terminat cu nopțile cu bombardamente. S-a terminat cu distrugerile inutile. S-a terminat - am răsuflat - cu chinurile Gestapo-ului. S-a terminat cu toate interdicțiile fără sens pentru lucrarea noastră cu tineretul...

Dintr-o dată, în mijlocul meditațiilor mele, a răsunat o melodie nespus de veselă. Undeva, pe afară, trece o fanfară și cântă:

„Ieși afară, inima mea și caută bucuria
În această frumoasă zi de vară...”

Nu mai rezist să stau în pat. Sar la fereastra deschisă! Ce priveliște copleșitoare: înălțimile împădurite ale Siegerland-ului în strălucirea soarelui de dimineață. O, văi largi, o, înălțimi! Tu, frumoasă pădure...! Fereastra mea este ca un foișor, de unde privirea răzbate departe, departe peste țară. -

Dar apoi privirea îmi este prinsă de ceea ce se petrece sub fereastra mea: pe aici trece șoseaua mare de la Siegen spre Dillenburg. Și pe această șosea trece un alai: în față fanfara. Plină de bucurie cântă cântarea de vară a lui Paul Gerhardt:

„Eu însumi nu pot și nu vreau să mă odihnesc,
Marea lucrare a marelui Dumnezeu
îmi trezește toate simțurile...”

După fanfară vin bărbați tineri. Nu sunt încă prea mulți!

Majoritatea mai sunt încă ținuți prizonieri. Și cât de mulți nu se vor mai întoarce niciodată acasă! Dar acest grup de 20 de bărbați face totuși ca inima să tresalte.

Și apoi vin băieții. Și apoi fetele. Și apoi - într-o grămadă foarte neordonată - bărbați, femei și copii mici.

Deasupra întregului alai plutește o bucurie de nedescris! Ani de-a rândul, aceste sărbători creștine fuseseră interzise. Oamenii se adună din nou pentru prima dată!

Tocmai sub fereastra mea, alaiul vesel s-a lovit de o altă mulțime de oameni, care vine de după curbă, dinspre Siegen. Fanfara se întrerupe, rândurile se destramă. Tineretul se salută cu bucurie. Mie mi se pare că visez. -

Dar, acum când scriu, de atâta bucurie la amintirea acelei zile mărețe, îmi dau seama că am cam luat-o razna. Și bietul cititor nici nu mai știe despre ce este vorba, de fapt.

Între Siegen și Dillenburg, șoseaua trece peste unul din locurile cele mai înalte ale acestui ținut muntos. Oamenii îl numesc Rodgen. Acolo se află numai câteva case: două gospodării țărănești, un sanatoriu, o casă parohială și o biserică minunată, foarte veche și foarte mare.

În secolul trecut, în regiunea aceea, Dumnezeu a făcut treziri mari. Și până în ziua de azi, Siegerland-ul evlavios este cunoscut prin viața spirituală activă. Aceasta s-a văzut și la serbările misionare de pe Rodgen, la care, în anii trecuți, s-au adunat întotdeauna foarte mulți tineri.

Aceasta i-a indispus pe cei care au deținut puterea în cel de-a treilea Reich. Așa că serbările au fost interzise.

Acum, cătușele au căzut. Pentru prima dată se serba din nou serbarea misionară a tineretului de pe Rodgen!

Această veste a trecut ca un foc prin țară: Serbarea misionară a tineretului de pe Rodgen! Și poporul a dat nă-

vală! Și tot necazul vremii, toate grijile și lipsurile au dispărut în bucuria de nedescris care planează asupra popoului lui Dumnezeu atunci când se adună.

Aceasta am văzut de la fereastra casei parohiale, situată pe o înălțime. Oamenii veneau pe toate drumurile. Din toate direcțiile răsunau fanfare!

M-am îmbrăcat într-o clipă! Și am coborât imediat! Când am văzut-o pe tânăra soție a preotului, mi-a trecut un junghi prin inimă. Necazul vremii și-a trimis și aici solii negrii: preotul căzuse în Rusia. Tânăra femeie își de-pusese probabil deja dis-de-dimineată suferința la tronul îndurării. Și acum se bucura cu cei care se bucurau.

Ce mai învălmășeală sub bătrânii copaci din fața casei, în grădina casei parohiale, la marginea pădurii, pe câmpii!

Un diacon s-a năpustit spre mine:

- Biserica este mult prea mică pentru serviciul divin festiv!

Am studiat problema. Da, ce era de făcut?

În spatele bisericii, câmpia urca în pantă lină muntele.

- Dacă deschidem toate geamurile, atunci poporul poate să se adune pe câmpie și să participe la serviciul divin!

Da, să se deschidă geamurile! Un lucru nu chiar ușor. Erau vechi de câteva sute de ani. Primul geam s-a făcut țandări.

- Nu-i nimic! a spus zâmbind diaconul. În mod sigur, nu era întotdeauna atât de mărinimos. Însă azi! -

Nu voi uita, cât voi trăi, acest serviciu divin. Abia am avut loc să ajung la masa pregătită pentru Cina Domnului, de unde avea să se facă citirea Scripturii. Tineretul se înghesuia pe toate culoarele. Ședeau în galerii și pe treptele amvonului, nerăbdători. Și afară, era ca un covor pestriț - tineretul în floare!

Atunci au început să cânte fanfarele. Plină de putere a răsunat cântarea minunată a lui Tersteegen:

„Doamne mare, Te slăvim,
Ne-nchinăm puterii tale...”

Și atunci, exact în clipa aceea, m-au năpădit amintirile. M-am văzut din nou în acel birou sinistru, am văzut fețele goale, ofilite, crude:

- Peste zece ani, nici un tânăr nu va mai ști cine este acest Isus imaginar al dumneavoastră.

„Acești tineri cântau însă aici:
Cerul se-nchină cu noi,
Și-Ți înalță osanale.
Mare este slava Ta,
Și în veci va fi așa.”

Tinerii au privit puțin mirați cum predicatorul serbării își șterge lacrimile, pe care pur și simplu nu le poate opri. Abia am reușit să termin de citit Scriptura:

- ... Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer.

Atunci a început să cânte corul și a cântat cântarea psalmistului:

Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba de cântări de veselie...

Cântarea ne-a emoționat pe toți. Și această mare mulțime de oameni a bănuț puțin din ceea ce va fi în lumea nouă viitoare, acolo unde odată vor cădea toate cătușele...

„... când eliberat de suferință
îi voi vedea Fața.”

Dezrădăcinații

1. Sarea pământului

Când m-am aflat la amvon, mi-a sărit în ochi fața unui tânăr: palidă, cu cearcăne negre, - fața tipică a unui miner.

L-am văzut și în duminicile următoare, - acum chiar însoțit de alții. Așa că într-o duminică, după serviciul divin, am intrat în vorbă cu el. Am aflat că provine dintr-o regiune din răsărit, că este singur pe lume și că acum locuiește într-unul din căminele mari, în care multe sute de tineri mineri și-au găsit un fel de patrie.

- Faceți-mi o vizită! Și camarazii mei s-ar bucura!

Într-o zi, m-am aflat în fața imensei clădiri din cărămidă, în care locuiau șase sute de bărbați tineri. În spatele clădirii se înălța turnul de extracție de transport al minei; în rest, se vedeau grădini îngrijite și blocuri neîngrijite cu locuințe de închiriat.

Am intrat pe poarta mare. Din maghernița portarului, o voce răgușită m-a întrebat unde vreau să merg. Aici nu poate să intre oricine.

Puțin speriat, am vrut să-i explic, când cineva m-a bătut pe umăr:

- Într-adevăr! Țsta-i preotul Busch! Na, asta-i grozav că vă interesați o dată și de noi!

Am aflat că bărbatul îndesat era administratorul clădirii. Când i-am explicat, că vreau să vizitez un tânăr miner, a râs cu tâlc și mi-a spus:

- Aici, în casă, sunt băieți duri. Cred că vă puteți aștepta la tot felul de lucruri.

Omul a spus adevărul. Am avut parte de tot felul de lucruri.

Prietenul meu locuia în camera 23. Când am deschis ușa, mi-am amintit de vremea în care, tânăr soldat fiind, a trebuit să locuiesc într-o cazarmă. Acest miros de aer consumat, de sudoare, brânză, țigări și ciorapi! În mijloc, o masă imensă. De jur împrejur, la perete, dulapuri de fier și paturi de campanie.

Prietenul meu a fost puțin tulburat când a primit o asemenea vizită nobilă. Iar ceilalți tineri s-au uitat curioși și sceptici la mine. În acel moment, mi-am dat seama dintr-o dată că acești bărbați tineri trăiau într-o cu totul altă lume decât a mea: din adolescență, viața lor a fost o viață de cazarmă: muncă, armată, război, prizonierat, cămin de mineri! Nici măcar nu mai știau cum este viața de familie. Nu aveau habar cum arată o viață pe care ți-o poți făuri singur. Și, în primul rând - nu știau ce înseamnă intimitatea! Desigur, în esență, toți erau oameni extrem de singuri - oameni singuri, care nu sunt niciodată singuri!

A trebuit să sparg gheața. Am reușit. Și curând ne-am aflat în jurul mesei mari, la o discuție plăcută.

- Spuneți-mi, cum se face că ați ajuns la serviciul meu divin, l-am întrebat pe tânărul meu prieten.

Mi-a răspuns fără rețineri:

- În Silezia, am fost cândva membru al Asociației creștine a tinerilor bărbați. Și atunci m-am hotărât să-I aparțin Domnului Isus. Când am venit în Essen, m-am interesat unde s-ar putea asculta aici Cuvântul lui Isus. Și așa am ajuns lângă amvonul dumneavoastră.

Am fost de-a dreptul mirat, că nimeni nu a făcut murmur. Cine cunoaște atmosfera dintr-o astfel de cameră comună, știe că Numele lui Isus dă naștere întotdeauna la împotrivire, batjocură și râsete. Dar aici nu a urmat nimic

din toate acestea. A fost de-a dreptul ciudat. Așa că i-am întrebat pe ceilalți:

- Da, și ce părere aveți dumneavoastră despre aceasta?

O clipă a fost tăcere. Apoi, a luat cuvântul un lungan:

- Păi, vrem să v-o spunem liniștiți! La început, ne-am enervat foarte tare când am aflat că prietenul nostru merge la biserică. Pentru asta trebuia să se scoale și foarte de vreme, așa că ne deranja încontinuu.

- Da, da, a dat altul din cap, i-am făcut viața amară. Acum putem să vorbim liniștiți despre aceasta. Am aruncat întotdeauna cu cizmele după el. Dar nu l-am putut opri.

- Dimpotrivă! a intervenit altul. Ne-a invitat mereu să mergem cu el. Lucrul acesta nici nu intra în discuție. Dar - de Crăciun - dis-de-dimineată - ne-a spus - că merge la serviciul divin de Crăciun. Și - păi, da - știți cum e, Crăciunul este ceva deosebit. Pe scurt, ne-am dus cu toții.

M-am mirat.

- Și de atunci sunteți lăsat în pace? l-am întrebat pe tânărul meu prieten.

Atunci, fața lui s-a luminat într-un mod de nedescris:

- Acum vin și ei cu mine! a spus vesel. Și toți acei bărbați duri m-au privit tulburați, de parcă ar fi ieșit la lumină cine știe ce fapt necurat.

Eu l-am privit însă pe tânărul meu prieten. Și prin gând mi-au trecut cuvintele lui Isus:

Voi sunteți sarea lumii! Voi sunteți lumina lumii! O cetate așezată pe munte nu poate să rămână ascunsă.

2. O întrebare neliniștitoare

Nu am reușit să scap chiar atât de ușor pe cât m-am așteptat:

- Ar trebui să-i vizitați o dată și pe camarazii noștri de alături!

M-au condus în camera de alături - și m-au lăsat singur. Mi-a venit să zâmbesc: tinerii își cunoșteau vecinii. Și erau desigur curioși ce vor spune aceștia de vizita unui preot. Dar li s-a părut totuși mai nimerit, să-l lase pe preot să se descurce singur.

Iată-mă, deci, într-o cameră mare, locuită de șaisprezece tineri. Unul își sorbea supa la masă. Altul tocmai se pregătea să iasă în oraș (Mă duc numai la un film!), un al treilea sta întins pe pat și povestea bancuri murdare... pe scurt, toți erau ocupați, atât de ocupați, încât au ridicat privirile abia când am pășit prin cameră. Și apoi, fiecare și-a văzut de treabă, de parcă nici nu aș fi fost prezent.

O situație stânjenitoare! Trebuia să-i pun capăt.

- Bună ziua, domnilor! strig cu toată sinceritatea pe care o am la dispoziție. Dar salutul meu bineintenționat rămâne fără nici o reacție. Tânărul, care-și mănâncă supa dintr-un blid de tablă, își ridică privirea nespus de indiferent și - mănâncă mai departe. Cel de la fereastră, care tocmai își răsuțește o țigară, nu a auzit în mod sigur nimic... Și mă simt ca un - cum să vă spun? - ca un viticultor mândru de vinul lui, care-i oferă din greșeală un pahar de vin unui om care a făcut un legământ să nu pună alcool în gură.

Încep să mă simt prost. Hotărât, iau loc pe scaun în fața celui care-și mănâncă supa:

- De unde sunteți?

- Din nordul Sileziei!

- Și rudele?

- Toate moarte! Discuția s-a încheiat.

Mă adresez altuia:

- Și de unde sunteți dumneavoastră?

- Din estul Prusiei!

- Mai aveți rude?

- Mama locuiește în est!

Îl întreb pe altul:

- De unde sunteți?

- Sunt din Bavaria. Părinții mei sunt divorțați. Sunt bucuroși că au scăpat de mine! Toți râd.

- Câți ani aveți? îl întreb.

- Optsprezece!

Din spate, unul strigă:

- Țsta e mezinul nostru! Micuțul nostru drag!

Mă întorc spre bărbatul din spate:

- De unde sunteți dumneavoastră?

- Eu?! Eu am venit împreună cu bătrânul meu din est.

Acum, el moare de foame la Haga.

Modul, în care se relatează aici cu o indiferență de nedescris cele mai cutremurătoare situații, îți zdruncină de-a dreptul nervii.

Atunci s-a ridicat tânărul de pe pat:

- Auziți, dumneavoastră, vă place să puneți oamenilor întrebări? În vocea lui răsună batjocura și amenințarea. Acum trebuie să iau o poziție.

- Da, îi răspund. Aveți dreptate! Le pun oamenilor întrebări. Ați auzit vreodată de Institutul Gallup?

Ei știu despre ce este vorba:

- Țștia fac tot felul de anchete, în America!

- Exact! continui eu. Ceva asemănător fac și eu. Eu am însă numai o singură întrebare. Ceea ce v-am întrebat până acum nu este esențialul.

- Atunci, dați-i drumul! spune liniștit cel cu supa și-și dă farfuria la o parte. A terminat și-și aprinde o țigară.

Îl privesc țintă:

- Întrebarea mea: Sunteți, așa cum ar trebui să fiți?

Este mirat. Cade pe gânduri. În cele din urmă, spune enervat:

- Sunt, așa cum sunt!

Izbucnesc în râs:

- Vedeți, dumneavoastră, nu aveți curajul să-mi răspundeți la întrebare.

Sare în sus:

- Cum așa? Desigur am curaj!

- Ei bine, răspundeți-mi atunci: Sunteți, așa cum ar trebui să fiți?

Se uită disperat în jur. Apoi, spune:

- Nici un om nu este!

Eu nu-mi slăbesc partenerul de discuție:

- Din nou evitați răspunsul! Eu nu am întrebat despre toți oamenii. Eu v-am întrebat pe dumneavoastră: Sunteți, așa cum ar trebui să fiți?

O clipă de tăcere. Apoi spune sincer:

- Nu!

Mă uit la un alt tânăr:

- Sunteți cumva dumneavoastră, așa cum ar trebui să fiți?

Nici măcar nu încercă să mă evite:

- Nu!

Dintr-o dată, în aer plutește o tensiune ciudată, în timp ce îi întreb pe rând:

- Și dumneavoastră?

Monoton și sincer mi se răspunde de fiecare dată:

- Nu! Nu sunt așa, cum ar trebui să fiu!

După ce i-am întrebat pe toți, ne simțim parcă apăsători de ceva.

- Domnii mei, le spun, atunci trebuie să-mi permiteți o a doua întrebare! De ce nu vă schimbați?

Această întrebare îi animă brusc pe toți. Cel de pe pat sare în sus și spune:

- Cerule! Da. De ce nu ne schimbăm? Nu m-am gândit niciodată la asta! Am știut întotdeauna că ar fi necesar!

Unul vine și se lipește de mine:

- Păi, vă invit să trăiți dumneavoastră în aceste condiții! Și apoi să spuneți că omul trebuie să se schimbe! Numai circumstanțele sunt de vină!

Dau din mână:

- Prostii! Cunosc mulți oameni, care trăiesc în condiții economice și sociale extraordinare și care totuși nu se schimbă, deși ar fi foarte necesar să o facă. Nu! Nu depinde de aceasta!

Aceasta le dă de gândit. Se face tăcere. Cel de pe pat - s-a trântit din nou pe pernă - mormăie numai:

- De ce nu ne schimbăm?

- Vreau să vă spun, așa îi răspund la întrebarea șoptită. Pentru că nu puteți! Nimeni nu poate să-și schimbe firea și modul de-a fi!

Din nou se agită cu toții. Vorbesc toți la grămadă:

- Asta-i bună! De ce ne prostiți mai întâi!

- Clar, așa este!...

Din nou trebuie să fac liniște:

- Nu am terminat încă! Acum vreau să vă vând un pont. Ați mai auzit vreodată de Isus?

Voci mirate și tulburate:

- Păi, clar!

- V-ați gândit vreodată, că Isus ar putea să fie soluția pentru un cămin de mineri?

Toți dau din cap și râd.

Dar se sperie de-a binelea, când le strig:

- Atunci vă înșelați amarnic! Isus este soluția dumneavoastră! Căci tocmai acest Isus a spus: Iată, fac totul nou! El a murit pentru voi pe cruce, ca să puteți deveni altfel, cu totul noi! Așa! Începeți, vă rog, să căutați în această direcție! Și acum trebuie să plec!

Când am închis ușa în urma mea, în cameră a început o discuție aprinsă.

3. De unde știți?

Camera următoare este mică. Găsesc aici numai trei bărbați. Unul stă la masă și citește. Un al doilea, despre care voi afla curând că este din Berlin, se bărbierește. Cel de-al treilea își frige un cotlet.

- Bună ziua! încep imediat plin de curaj. Sunt preotul evanghelic cu tineretul. Tocmai l-am vizitat pe unul din camarazii dumneavoastră și de aceea am vrut să vă salut.

Berlinezul rânjește. În timp ce-și săpunește barba, îmi explică batjocoritor:

- Aud tot mereu de preoți! Nu se caută!

Ce gură spartă, mă gândesc în sinea mea și răspund:

- Eu aud mereu: Nu se caută! Ce nu se caută?

Atunci mă privește drept în față și-mi spune râzând:

- Dumnezeu nu se caută! Nu ne interesează lucruri din astea! Acum știți exact!

În mine simt cum crește mânia:

- Omule! strig la el, problema nu este dacă dumneavoastră vă interesați de Dumnezeu. Problema este mult mai mult, dacă Dumnezeul cel sfânt și viu se interesează de un astfel de individ flușturistic, ca dumneavoastră...!

În acest moment, mă cuprinde chiar și pe mine minunea Evangheliei, încât adaug:

- ... și imaginați-vă: El o face! Este uimitor, dar adevărat: Dumnezeu se interesează de dumneavoastră!

Atunci se întâmplă un lucru uimitor: și el a observat dintr-o dată că acest lucru este greu de priceput. Așa că pune jos aparatul de bărbierit și spune plin de mirare:

- De unde știți? De mine nu s-a interesat nimeni până acum!

Și acum nu pot altfel - decât să-i împărtășesc mesajul Bibliei:

- Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu moară, ci să aibă viața veșnică.

Și apoi știu, că aici s-a spus tot ce era de spus. De aceea îi întind mâna:

- Asta am vrut să vă comunic. La revedere! - Și plec.

În camera următoare, abia apuc să dau Bună ziua, că cei trei de alături dau buzna înăuntru, cu berlinezul în frunte:

- Omule! Despre asta trebuie să auzim mai multe!

Și încă înainte ca locatarii camerei să-și dea seama ce se întâmplă, luăm loc la masă și eu li-L mărturisesc pe Isus, ca Mântuitorul și Fiul lui Dumnezeu.

4. Problema

Au existat desigur și unele camere, în care nu s-a întâmplat nimic deosebit, în care am fost salutat cu indiferență și oamenii m-au privit plictisiți ieșind pe ușă. Și totuși - este greșit să spun acest lucru: ori de câte ori se pomenește Numele lui Isus este un eveniment - chiar dacă nu vedem nici un efect și nici o urmă. Dar mai trebuie să vă relatez despre încă o cameră. Acolo a fost deosebit de frumos.

Dar începutul nu a fost deloc frumos. Când am intrat în mica încăpere locuită de trei oameni, mai întâi mi s-a tăiat respirația: tot peretele era lipit cu poze obscene. Acestea fuseseră desigur tăiate din reviste și ziare și prinse cu pioaneze de perete.

Nu am reușit să articulez nici un cuvânt. Așa că am rămas pironit în ușă și m-am uitat speriat la podoaba minunată. Tăcere îndelungată!

- Nu vă place, cumva? m-a întrebat în cele din urmă unul, obraznic.

- Ei bine, este o problemă de gust! am răspuns. În orice caz, eu mi-aș tapeta altfel camera.

Din nou tăcere.

- Treaba dumneavoastră! a spus în cele din urmă altul.

Privirea mi-a căzut asupra celor trei tineri. Prin câte trebuie să fi trecut deja! M-a cuprins o milă mare:

- Cred că pozele vorbesc despre faptul că aici există o problemă. Da, este o mare problemă când nu ești mulțumit de tine însuși. Dar - nimeni nu-și agață documentele problemei pe perete! Eventual stai de vorbă cu un prieten despre problema ta. Dar - să le afișezi pe perete...!

Tăcere!

Deodată, unul din ei s-a ridicat încet. S-a îndreptat spre cea mai apropiată poză și a început să o dea jos. Ceilalți doi au privit fără să se împotrivescă cum scotea pioneză după pioneză, dând pozele jos de pe perete. A durat mult. Și nimeni nu a rostit nici un cuvânt.

Apoi, peretele a rămas gol. A fost ca un oftat de ușurare. Acum, calea spre discuție era deschisă. Ne-am așezat mai aproape și am discutat ca frații. Da, ca frații. Căci a fost de parcă am fi trăit multe lucruri împreună.

Dumnezeu este de vină pentru toate!

Uneori trăim atât de puternic călăuzirea lui Dumnezeu, încât ni se taie respirația. Și atunci când se întâmplă acest lucru, suntem - cred eu - cumva puțin rușinați. Vreau să vă povestesc o mică întâmplare legat de aceasta:

Mă aflam la volanul mașinii mele și murmuram nemulțumit. Cu adevărat, nu era deloc o plăcere să conduci: ploaia cu găleata. Abia se putea vedea prin parbriz. Și noaptea era neagră, ca un tunel. Și eu trebuia să străbat întregul ținut al Ruhr-ului. Am trecut pe tot felul de străzi cu un pavaj scârbos de piatră brută. Ud de ploaie, pavajul este extrem de neted. Și apoi șinele de tramvai! Mașina derăpa în toate părțile! Și circulația! Fiecare mașină care venea din sens opus, ba chiar fiecare biciclist - și era plin de mineri, care intrau în schimb! - arunca raze difuze de lumină cu lanterna. Te orbea, pur și simplu!

Era deja a treia seară de când înduram acest supliciu. Și mai aveam înaintea mea încă patru seri. Și în plus, vremea nu dădea semne de ameliorare. O adevărată nebulie! Și pentru ce toate acestea?

O mică bisericuță oarecare organizase o evanghelizare. Bine și frumos! Dar oare ce în lumea asta m-a împins pe mine să le accept invitația? De fapt, nici nu am făcut-o personal. Cum s-a ajuns la aceasta? Câțiva din tinerii din biserica mea fuseseră primiți cu prietenie în biserica aceea. Și, la sfârșit, au fost rugați:

- Spuneți-i pastorului vostru să țină timp de o săptămână prelegeri în biserica noastră! Băieții au acceptat așa, cu jumătate de gură. În orice caz, mi-au spus apoi că nu pot să-i fac de rușine și să refuz!...

- Numai încet! Numai încet! Strâng mai tare de volan. Am ajuns iar la o nenorocită de curbă. Și desigur, tocmai acum vine din direcție opusă un camion mare. Faza scurtă - șoferul se pare că nu a auzit de așa ceva!... Atent, trec pe lângă...

Într-adevăr, curată nebulie! Trebuie să mă gândesc la scrisoarea enervantă, care zace acasă pe biroul meu. A sosit de la Heidelberg. Și oamenii de acolo se plâng cu amar că le-am refuzat până acum deja două invitații.

În duhul, văd înaintea ochilor biserica mare din Heidelberg. Fără să vreau, o compar cu biserița de țară din văgăuna aceea. Numai cu mare greutate reușești să aduni aici câțiva oameni. Este absolut normal: cine să pornească la drum, pe vremea asta, din gospodăriile țărănești foarte împrăștiate! Ar trebui să fie niște suflete foarte flămânde după Cuvântul lui Dumnezeu!

La gândul la aceste inimi doritoare încep parcă să mă simt mai bine.

Așa, acum am trecut în sfârșit de ultimele mine. Acum drumul este mai liber. Depășesc câteva umbre ude care se grăbesc spre biserică - prin noapte și furtună! Într-adevăr - vederea lor mă mișcă. Și aproape că mă rușinez de nervii pe care mi i-am făcut.

Dar esențialul urmează abia acum! La locul unde îmi parchez de obicei mașina mă așteaptă un bărbat:

- Bună seara, domnule preot! Îmi permiteți să vă invit în casa mea? La mine se adună un mic grup la rugăciune înaintea de prelegerea dumneavoastră.

Este nevoie de așa ceva. Tremur din toate încheieturile după călătoria istovitoare. Este frumos să te liniștești înaintea lui Dumnezeu împreună cu alții, care gândesc la fel ca tine.

Într-o casă drăguță întâlnesc câțiva bărbați, femei și tineri. Și acolo aud istoria minunată, care îmi explică foarte clar, de ce a trebuit să țin tocmai aici prelegeri.

- Vedeți, dumneavoastră, relatează bărbatul, Evanghelia despre îndurarea lui Dumnezeu ne-a condus viața deja din casa mea părintească. Și de aceea au suferit tata și bunicul atât de mult pentru faptul că aici, în zonă, există așa o moarte spirituală. Și numai puțini caută pacea cu Dumnezeu.

Când tatăl meu a auzit apoi că ici și colo se țin serii de prelegeri și evanghelizări, a spus adesea:

- De s-ar întâmpla odată ca și în biserica noastră să se prezinte o săptămână întreagă drumul spre fericirea veșnică!

Noi, băieții, am fost atunci de părere, că am putea să organizăm acest lucru. Dar tatăl meu a refuzat:

- Nu avem voie să impunem așa ceva! Aceasta trebuie să plece de la conducerea bisericii! Trebuie să ne rugăm pentru aceasta!

Și așa am făcut de atunci încolo. Pe parcursul a mulți ani de zile.

Tatăl meu a murit între timp. Dar noi am continuat să ne rugăm. În fiecare săptămână, în această casă s-au înălțat rugăciuni, ca Dumnezeu să pună totuși pe inima conducerii bisericii, să cheme o dată un evanghelist...

Și, vedeți, dumneavoastră, acum Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea. Ați fost chemat în mod cât se poate de oficial de conducerea bisericii. Și nici nu putem să vă spunem cât de mult ne bucurăm că bisericuța noastră se umple acum timp de șapte zile în fiecare seară - în ciuda furtunii și a ploii!

Așa mi-au relatat oamenii din acea cămăruță. Și cred că mă veți înțelege, că mi s-a tăiat respirația. Căci, chiar dacă ne bazăm pe faptul că rugăciunile ne vor fi împlinite, pentru inimile noastre tari este totuși o minune când vedem modul în care intervine mâna Dumnezeului cel viu.

A trebuit atunci să mă rușinez din adâncul inimii că aproape nu am vrut să duc povara acestei călătorii!

Dar întâmplarea nu s-a sfârșit aici. În cameră mai era și un tânăr. Acest mi-a zâmbit vesel și mi-a spus:

- Vedeți, de aceea ne-am bucurat atât de mult că în prima seară ați ales tocmai acest subiect!

Atunci m-am gândit la faptul că mi-am început seria de prelegeri cu un discurs pe tema: Dumnezeu este de vi-

nă pentru toate! Așa a fost scris pe bilețele de mână care-i invitau pe oameni la biserică. Într-adevăr: Dumnezeu a fost de vină pentru toate!

Atunci, inima mi s-a umplut de bucurie. Și ne-am rugat împreună, ca El să lucreze în continuare.

Mult timp!

Un răspuns bun este ca o sărutare dată cu dragoste, spune înțeleptul Solomon. Și are dreptate!

Ernst este un tânăr muncitor. Nu are o viață ușoară. Căci de când s-a predat din toată inima în brațele Domnului Isus, trebuie să suporte tot felul de batjocuri. Dar nu este mut ca peștele și știe să răspundă. Într-o zi, un coleg de serviciu a afirmat:

- O dată cu moartea se sfârșește totul!

Ernst a sărit ca ars:

- Nu! a spus el sigur.

- Ce să mai urmeze? l-au întrebat câteva glasuri batjocoritoare.

- Judecata lumii! a spus Ernst.

O clipă de tăcere. Apoi, unul a izbucnit în râs:

- Nu pot să-mi imaginez acest lucru. Fii atent, în toate secolele și în toate țările au trăit atât de groaznic de mulți oameni. Și atunci va fi judecat fiecare om separat. Gândește-te numai, de cât timp este nevoie pentru aceasta.

La aceasta, Ernst a răspuns:

- În veșnicie vom avea oricum foarte mult timp. Oricum, veșnicia nu va avea sfârșit.

Acest răspuns este suficient. Nimeni n-a mai spus nimic.

Wilhem Busch

Hai să vorbim despre...

Quell-Verlag Stuttgart

© Editura Lumina Lumii 1996

Pastorul Wilhelm Busch s-a născut la Elberfeld la 27 martie 1897. A crescut și a mers la școală în Frankfurt am Main. Tatăl lui a fost preot. În timpul primului război mondial, ca soldat pe front, tânărul Wilhelm a găsit calea spre credința vie în Isus Cristos. După primul război mondial a studiat teologia în Tübingen și a ocupat apoi postul de pastor în Bielefeld și Essen, unde în 1931 a devenit pastor cu tineretul. În timpul celui de-al treilea Reich a fost urmărit și arestat. După terminarea războiului, pastorul W. Busch a vestit ca evanghelist Vestea Bună despre Isus Cristos la nenumărați oameni. W. Busch a decedat la 20 iunie 1966.

132 06 01

B 07 350